

บทนำ

*ความรักเป็นสิ่งน่ารำคาญ และคนมีความรักก็น่ารำคาญ
ที่สุด*

น่าเบื่อ

“คอนเนอร์ เดียวผมล้างเอง”

“โธ่ที่รัก คุณทำผมก็ต้องล้างสิ ไม่เอาน่า แค่นี้ผมไม่เห็น
สักหน่อย”

รำคาญ

“คม ผมว่าคุณผมลงอีกแล้วนะ ดูลิ เอวเด็กงตั้งเยอะ”

“ผมว่าคุณหาเรื่องกอดผมต่างหาก ปล่อยเลย พี่รักก็อยู่”

“ช่างเขาสิ ผมไม่ได้เชิญมันมาสักหน่อย คม ตัวคุณหอมจัง”

ฟอดดด!

ลำไยวะ

“คอนเนอร์ ไม่เอาครับ พอแล้ว บอกว่าอย่าจับใจ”

“ไอ้ฝรั่งโรคจิต”

กระทั่งคู่รักที่สวีตหวานกันกลางคอนโดหุเริ่มล้วงจับเข้าไปใน

ร่วมผ้า คนขี้เบื่อที่นอนแผ่หลายอยู่บนโซฟาตั้งแต่เมื่อช่วงโมงก่อนก็ง
หัวขึ้นมา เอ่ยปากดำเพื่อนผมทองตาเขียวที่กอดเมียเด็กไม่เล็ก
และนั่นทำให้หนุ่มได้หน้าคมที่บัดนี้แก้มแดงแจ๋ริบคว้ามือใหญ่
ที่สอดเข้าไปใต้ชายเสื้อ บอกอย่างร้อรอน

“คอนเนอร์ ปล่อย”

ส่วน คอนเนอร์ วอริงตัน ทำอะไรนะเหวอ ก็มองตาเมีย
เหมือนจะเชื่อฟัง เพื่อบอกว่า

“ไม่”

“คอนเนอร์!”

สิ้นคำสั้น ๆ คอนเนอร์ก็ซุกหน้าเข้าที่ซอกคอของคนรักอ่อน
วัย กดริมฝีปากลงบนผิวสีเข้มแต่เนียนนุ่มหนัก ๆ เรียกเสียงประท้วง
ของคมให้ดังมาเป็นระลอก แต่มีหรือที่คนฟังจะสนใจ ยิ่งดินเหนีเท่าไร
คอนเนอร์ก็ยิ่งจุ่มจูดอ่อนไหวเท่านั้น ปล่อยให้ใครอีกคนกลายเป็น
อากาศธาตุ

และคนคนนั้นก็กำลังเลเลยที่จะดำ

“หน้าด้าน”

“ถ้าคำว่าหน้าด้านหมายถึงคนที่มาโดยที่เจ้าของบ้านไม่เชิญ
กินเสร็จแล้วไม่ช่วยล้าง ทั้งยังนอนแผ่อยู่กลางบ้านโดยไม่ได้รับ
อนุญาต และได้ไม่ไป ฉันทว่าคนไทยอย่างนายน่าจะรู้แน่ว่าใครกันแน่
ที่หน้าด้าน”

ทันทีที่ชายหนุ่มตรงโซฟาดำ นุ่มแคนาดาที่พืดเมียเด็กไม่
เล็กก็ตอกกลับด้วยน้ำเสียงน่าฟังประหนึ่งขับขานบทเพลงแสน
ไพเราะ ผิดกับถ้อยคำบาดลึกที่เข้าใจภาษาไทยอย่างถ่องแท้ จากนั้น
คอนเนอร์ก็เงยหน้า ใช้ดวงตาสีเขียวพราววิบวิบมองหน้าคนรักที่
เหวอจัดอย่างแสนรัก ตบท้ายด้วยการกอดจูบที่หน้าผากหนัก ๆ

“ดูทำหน้าที่เข้าสี น่ารักจัง”

ถ้าไม่ได้ฟังประโยคก่อนหน้า คมก็คงหวั่นไหว แต่งานนี้หนุ่ม

ได้ทำได้แค่เหลียวไปมองคนบนโซฟาด้วยรอยยิ้มแห้ง

“ไอ้คอนเนอร์!” เพราะแขกเพียงหนึ่งเดียวในบ้านผุดลุกขึ้นมา
ด้วยสีหน้าขุ่นเคือง

แต่พักเดียวก็ยิ้มหวาน เพราะรู้ว่าโมโหไปก็ไม่ช่วยอะไร

“ไอ้ฝรั่งวิปริต ไอ้เอาแต่ใจ ไอ้ปากหมา ไอ้เอาไม่เลิก!”

“โ้ว ฉันว่าอย่างหลัง นายว่าตัวเองนะรัก” ขณะที่เจ้าของบ้าน
ก็ยิ้มกริ่มไม่ต่างกัน

รอยยิ้มนำมาสิ่งที่ต่างฝ่ายต่างส่งให้กัน ผิดกับแววตาฟาดฟัน
ที่บอกว่าไม่มีใครยอมใคร ทำให้คมสรุปได้สั้น ๆ ว่า...พอกันทั้งคู่

และหลังจากที่นายคมกฤษได้รู้จักกับคนทั้งสองมามากกว่า
หกเดือน เขาก็รู้ดีว่าอย่าเข้าไปแทรกกระหว่างที่สองเพื่อนสนิทกำลัง
ห้าห้า เพราะ...

“ถ้าพี่เป็นคม พี่จะเลิกกับไอ้โรคจิตนี้” ...อาจจะถูกหางเลขไป
ด้วย

เวลานี้ รักหรือต้องรักหันกลับมามองหนุ่มใต้ที่เด็กกว่าเป็นสิบ
ปีด้วยรอยยิ้มนำมา มอง ซึ่งคมไม่แปลกใจเลยว่าทำไมถึงมีหนุ่ม ๆ สาว ๆ
มากมายอยากได้พี่ต้องรักขึ้นเตียง เพราะนอกเหนือจากใบหน้าหล่อ
เหลาที่ค่อนข้างสวยแล้ว ผิวกายยังขาวจั๊วะราวกับเปล่งแสงได้ และ
เมื่อรวมกับรูปร่างแสนดูดีที่แม้จะไม่กำยำ แต่เปรียว คนคนนี้ก็ยังมี
เสน่ห์ที่ยากจะต้านทาน โดยเฉพาะตอนที่ดวงตาสีน้ำผึ้งแสนดีอึ้ง
เอาแต่ใจเหลียวไปทางไหน ก็มักจะมีคนมากมายพร้อมจะ
ตามใจคนคนนี้

คมเองก็อาจจะเป็นหนึ่งในนั้น แต่ต้องไม่ใช่เรื่องนี้

ความคิดนั้นทำให้คมเหลียวไปมองคนกอดเอว แล้วบอก
เขิน ๆ

“ผมไม่เลิกหรอกครับ”

“ได้ยินชัดมั๊ย ต่อให้นายยุให้ตาย คมก็ไม่เลิกกับฉันหรอก”

คอนเนอร์ก็ไม่ทิ้งโอกาสที่จะหันไปยกคิ้วให้เพื่อน สองมือยิ่งกอดเอว
คนรักแน่นกว่าเดิมจนแทบจมอก ผิดกับต้องรักที่แบ่ปาก

กระทั่งคมพูดต่อด้วยรอยยิ้มขบขัน “เพราะเดี๋ยวไม่มีคนออก
ค่าเรียนให้”

“อ้าว ที่รัก”

ต้องรักหลุดหัวเราะออกมาเต็มเสียง ยิ่งได้เห็นเพื่อนตัวโตที่
เคยไม่เห็นหัวใครหงอยไปถนัดตา ส่งสายตาน้อยยอกน้อยใจให้คน
เด็กกว่าเป็นสิบปี คนมองก็ยิ่งซ้ำ ความขุ่นมัวที่มีก่อนหน้านี้หายไป
ทีละน้อย ยอมรับว่าถูกใจเจ้าเด็กคนนี้จริงๆ ให้ดี้นตาย

เมื่อประมาณเกือบ ๆ หนึ่งปีก่อน ตอนที่เพื่อนสนิทอย่าง
คอนเนอร์โทร. มาบอกให้ห้ามมหาวิทยาลัยเอกชนและคอนโดลัทธิ้อง
ต้องรักคิดซ้ำ ๆ ว่าเพื่อนจะเลี้ยงเด็ก ไม่อยากเชื่อเหมือนกันว่าไม่
นานหลังจากนั้น คอนเนอร์ก็เลี้ยงเด็กจริงๆ แต่ไม่ใช่เลี้ยงเล่น ๆ
เพราะเลี้ยงไว้แต่งเมียในอนาคต ทั้งยังทั้งนิตยน์กล้าไปสิ้น ลงทุนสัก
ชื่อของคมบนรอยสักรูปเสือบนแผ่นหลังเสียด้วย จนต้องรักอยากรู้
ว่าเด็กคนนี้มีอะไรดี

พอได้เจอก็เข้าใจ คมมีความใสซื่อและบริสุทธิ์อย่างที่เข้ากับ
คอนเนอร์ไม่มี

ต้องรักยอมรับว่าถูกใจ แต่ก็แค่นั้น เขาไม่มีรสนิยมแย่งของ
เพื่อน อีกอย่าง...

“ผมมีดีแค่ออกค่าเรียนให้คุณหรือคม” พอฝรั่งโคตรเอาแต่ใจ
ทำเสียงเล็กเสียงน้อยแล้วมันน่าสงายอง

“ทั้งที่ผมรักคุณขนาดนี้”

มันจะหลงเมียบอะไรปานนั้น

ต้องรักเหล่มองเด็กน้อยอีกคนที่แก้มแดง ทำท่าจะโต้ตอบ
อะไรสักอย่าง จนต้องรีบแทรกขึ้นมาก่อน

“พอแล้ว ๆ ไม่ฟังแล้ว ฉันยอมแล้วก็ได้ ไป้อกันที่อื่นไป เลียน

จะตาย”

ถ้าต้องฟังคนพลอดรักกันมากกว่านี้ เขาต้องฝันขึ้นแน่
“จ้ะนายก็กลับไปได้แล้ว” หนูมแคนาดาหันมาไล่อ่างไม่ไว้
หน้า ซึ่งคนฟังก็ยิ้มให้ แล้ว...

ดู๊บ!

“ไม่”

ต้องรักกลับไปนอนเหยียดยาวบนโซฟานุ่มอีกครั้ง ดึงหมอน
อิงมาหนุนหัว อึ๊กโอบเอามากอดบ่งบอกว่าต่อให้เจ้าของห้องไล่ก็ไม่
ไป แก้มขาวพองขึ้นแบบที่คุ้นอนไม่มีทางได้เห็น ใช้ตากู๋สวยจ้องมอง
เพื่อนสนิทอย่างพิถีพิถันพิจารณา

เมื่อก่อนไอ้ฝรั่งบ้านี้ก็ไม่ต่างจากเขา ความรักเป็นเรื่องไร้สาระ
เรื่องสนุกสำคัญกว่า เผลอ ๆ แยกว่าด้วยซ้ำ ทำคนเสียน้ำตามาตั้ง
เท่าไร แต่มาดูตอนนี้สิ

เพื่อนเขาเปลี่ยนไปมาก

จากนักล่าที่เล่นสนุกไปวัน ๆ อยากได้ใครก็แค่พาขึ้นห้อง กลับ
มีสายตาเพื่อมองคนเพียงคนเดียว ซึ่งต้องรักไม่รู้ว่าจะโง่หรือบ้า แต่มัน
ก็...น่ารักดี

เอาแล้วไง

จังหวะนั้นเองที่ดวงตาสีเขียวมรกตหันมาประสานสายตา
ทำให้คนสวยเผลอหุบตาหนี

“คม ช่วยผมเช็กในกระเป๋าเดินทางหน่อยสิว่าผมเอาของฝาก
ใส่ไปหรือยัง” คอนเนอรัตันหลังคนรักเบา ๆ ยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

“อ้อ ได้ครับ”

หลังจากที่หนูมได้ผิวสวยเดินหายเข้าห้องนอนใหญ่ ความ
เจ็บก็ปกคลุมชั่วอึดใจ จนต้องกริบผุดลุกขึ้นมา นั่ง แต่ไม่ทัน
คอนเนอรัที่ก้าวเข้ามาไวกว่า วางมือลงบนหัวเร็วกว่า

“เหงาละสิ”

“ฉันเคยบอกแล้วว่าเสียทรงหมด” ต้องรักปิดมืออีกฝ่ายทิ้ง
 อย่างไม่แยแส พุดด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง

คอนเนอร์ก็ไม่มีหระเลยสักนิด เพราะไม่เพียงไม่สนใจยังทิ้ง
 ตัวลงนั่งข้างกันแล้วคว่ำไหล่เพื่อนรักมาโอบเอาไว้หลวม ๆ ดวงตา
 พร่าขึ้นอย่างรู้ทัน

“เหงาก็หาคนมาอยู่เป็นเพื่อนสิ”

“ไม่เห็นอยากได้” ต้องรักพุดอย่างตื้อดิ่ง

“ฉันมีเมียแล้วนะรัก ฉันมานั่งฟังนายบ่นวันละสามครั้งหลัง
 อาหารไม่ได้หรอก”

“ฉันไม่ใช่ยาหลังอาหาร แล้วไม่ต้องมาพุดดี เดียวนี้ นายฟังฉัน
 สามนาทีก็ตัดสายทิ้งแล้วเถอะ” ต้องรักบ่นปาก

“แล้วฉันก็เป็นหมอนข้างให้นายในวันที่นายเขียนนิยายไม่ได้
 แล้วด้วย” คอนเนอร์พุดต่อซ้ำ ๆ

“ฉันถึงบอกว่าอย่ามาพุดดี นายไม่เป็นหมอนข้างให้ฉันมาครึ่ง
 ปีแล้ว” ต้องรักห้ามน้ำเสียงน้อยใจไม่ได้ ไม่ใช่หึงหวงเจ้าเพื่อนตัวดี
 ก็แค่นั้น...

“ฉันไม่ใช่ของเล่นของนายแล้ว”

ใช่ ก็แค่เด็กถูกแย่งของเล่นชิ้นโปรด

เขารู้จักกับคอนเนอร์ตั้งแต่สมัยไปเรียนต่อต่างประเทศ ถูกใจ
 ทั้งหน้าตาทั้งนิสัยใจคอ จนพุดได้เต็มปากว่าคอนเนอร์เป็นเพื่อนคน
 สำคัญ แค่เพื่อน เพื่อนจริง ๆ ที่ไม่เคยมีความสัมพันธ์ทางกายเลย

สักครั้ง และอาจจะเป็นเพื่อนเพียงคนเดียวที่เขาเล่าทุกอย่างให้ฟัง
 ตอนนีพอเพื่อนคนนั้นตัดสินใจหยุดที่ใครคนหนึ่ง เขาก็แค่รู้สึก
 ว่าถูกปล่อยให้ลอยคว้างไร้จุดหมาย ไม่ได้อิจฉาเลยสักนิด

ไม่ได้อิจฉาที่มันมีคนสำคัญ เปล่าเลย

“ถ้าอิจฉาก็หาบ้างสักคนสิ” คอนเนอร์พุดด้วยน้ำเสียงที่เล่น
 ที่จริง

“ฉันยังไม่ได้ออกว่าอิจฉานายสักคำ”

“ไม่ได้อยากมีแฟน ไม่ได้อยากมีคนรัก ก็แค่คนซีเหงา ฮี”

“รู้มาก”

“ก็เรารู้จักกันมากี่ปีแล้ว”

ต้องรักเพื่อนหน้าหน้านี้ ก่อนที่ริมฝีปากจะแย้มขึ้นเป็นรอยยิ้ม
ขบขัน

หมับ!

“นั่นสิน้า เรารู้จักกันมากี่ปีแล้ว คมจะสู้พี่ได้หรือเปล่า” ต้องรัก
พูดซ้ำ ๆ มือโอบเอวคอนเนอร์อย่างสนิทสนม หัวเอนแนบปากกว้าง
แต่ตามองเด็กน้อยที่เกาะขอบประตู แล้วค่อยเหลียวไปมองเพื่อน
สนิทที่ไม่เล่นลานผละออกเลยสักนิด

เฮ้อ เจ้าพวกนี้น้ำเปื้อนชะมัด

ทำไมต้องรักถึงว่าน่าเปื้อนะเธอ

“ผมไม่สู้กับพี่หรอกครับ เพราะผมมาทีหลัง อีกอย่าง...ผม
รู้ว่าพี่รักคือเพื่อนคนสำคัญของคอนเนอร์ พี่รักต้องมาก่อนอยู่แล้ว”
คมตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง แต่ทำให้ต้องรักหัวเราะเต็มเสียง

เนี่ย แล้วจะไม่ให้เอ็นดูเจ้าเด็กนี้ได้ยังไง คิดอะไรเป็นจริง
เป็นจริงไปซะหมด

เขาเนี่ยนะมาก่อน มาก่อนยังไงก็แค่เพื่อนละวะ

“พูดแบบนี้ได้ถามหมอนี่หรือยัง พี่เนี่ยนะมาก่อน ตั้งแต่รู้จัก
คม มันถึงพี่ก็หนแล้ว อย่ายืนยันนะว่ามันตัดสายพี่ก็ครั้ง นัดมาแล้ว
ก็ชิง ใช้พี่ให้หาตัวเครื่องบินอีก แต่วางใจได้ จ้างให้พี่ก็ไม่เอา ได้มัน
มาเป็นผัวนี่สยของนะ” ต้องรักดันตัวออกจากอ้อมกอดแข็งแรง ขยับ
ที่ให้คมมานั่งแทนที่เขา แล้วเอื้อมมือไปตึงแก้มเด็กอย่างมันเขี้ยว

“พี่อยากได้แบบคมมากกว่า”

“ต้องรัก” ตาเขี้ยว ๆ ของคอนเนอร์ยิ่งเขี้ยวขึ้นไปอีก

“อะไร ฉันยังไม่ได้ออกว่าจะกินเด็กนายสักคำ แค่อยากรู้ว่าพี่

เกาะมีเพื่อนแบบนี้อีกมั๊ย แนะนำพี่สักคนสิ แต่ขอแบบเป็นผู้เป็นคน
 หน่อยนะ พี่เบื่อพวกสำอางเกาะพ่อแม่กินเต็มแก้วแล้ว” คนพูดพูดไป
 ก็ตึงแก้มคมไป ออดคิดไม่ได้ว่าต้องไปฉีดเติมคอลลาเจนหน่อยแล้ว
 เดียวจะสวยสู้ผิวเด็กเอ๊ะๆ ไม่ได้

ปีนี้ก็สามสิบเอ็ดแล้วนี่หว่า

ต้องรักคิดแล้วก็มุ่นคิ้ว มือแตะแก้มตัวเอง

หย่อนหรือเปลว่ะ

“เพื่อนผมเหรอ”

พอคมถามงๆ ต้องรักก็พยักหน้ารับ

“อ้อ มีก็แนะนำให้สักคนสิ” คนสวยยังแตะตามร่องแก้มอย่าง
 ซักไม่แน่ใจ ยิ่งได้เห็นผิวเนียนๆ สีนํ้าผึ้งของคมใกล้ๆ...

พรุ่งนี้โทร. ไปนัดหมอดีกว่า

“เออ แล้วที่ว่าจัดกระเป๋านี้จะไปไหนกัน”

อย่างคอนเนอร์ก็คงทะเลอีกตามเคย...

“เยี่ยมแต่ติดกับแม่ล่ะ”

ก๊ก!

คราวนี้ต้องรักชะงักมือ หันขวับ มองหน้าเพื่อนสนิททำนอง
 ว่าอะไรนะ

ขณะที่คอนเนอร์หัวเราะอย่างสะใจ แล้วพูดเสียงดังฟังชัด

“เข้าใจถูกแล้ว ฉันจะพาคมไปแคนาดาหนึ่งเดือน”

“หนึ่งเดือน!”

“อือฮิ อย่าเหงตายไปก่อนล่ะ”

คอนเนอร์ไม่เพียงแค่น้ำเสียงเห็นใจเกินพอดี ยังวางมือลง
 บนหัวของต้องรักแล้วตบตึงๆ เหมือนปลอบเด็กสามขวบ

“ถ้าเหงานักก็หาใครสักคนมาอยู่เป็นเพื่อนสิ ระดับคุณต้องรัก
 แค่ว่าชายนาก็ตามมาเป็นฝูงแล้วนี่ ฮ่าๆ”

วินาทีนี้ต้องรักคิดออกเพียงแค่ว่า...

คนนะ ไม่ใช่หมา ไอ้เพื่อนเลว

แสงอาทิตย์ยามเที่ยงวันกระทบกับผืนน้ำสีฟ้าครามเป็นประกายระยิบระยับ สายลมหอบกลิ่นอายทะเลเข้าปะทะร่าง เสียงคลื่นกระทบกราบเรือดังคล้ายเสียงดนตรีซัดกล่อม เลยออกไปลิบ ๆ แลเห็นหาดทรายสีขาวที่ทอดยาวไปจนสุดสายตา

ภาพของสรวงสวรรค์แดนใต้

ใช่ คนส่วนใหญ่อาจจะคิดเช่นนั้น

“นี่มันนรกชัด ๆ”

แต่เสียใจด้วยที่ต้องรักไม่ใช่คนส่วนใหญ่

ยามนี้ บนท่าเรือน้ำลึกที่มีสะพานทอดยาวไปจนถึงผืนทะเลสีฟ้าคราม เรือโดยสารลำใหญ่ที่ต้องรักโดยสารมาเพียงลำพังจอดเด่นเป็นสง่า ดึงดูดสายตาชาวบ้านที่มาตกปลา เพราะหากเป็นผู้โดยสารทั่วไปก็คงจะไปขึ้นเรือโดยสารที่ทำเรือใหญ่ของเกาะ การที่เช่าเรือใหญ่มาเพียงลำพังแบบนี้แปลว่า...รวย

ส่วนคนรวยที่ว่าไม่ได้สนใจสายตาใคร มือขาวิดง่วนกันแดด แบรนต์ดังออกมา เผยกรอบหน้าคมสวยที่ทั้งหงิกและงอ

“ไม่น่าเสียรู้เลย”

และหากมีใครเงี้ยวพังกังจะได้ยินเสียงต้องรักกัดฟันกรอด

เขาเสียรู้ เขาพลาด แต่มันน่าเจ็บใจตรงที่ดันเสียรู้ไอ้เพื่อนเวรของตัวเอง

“ระหว่างที่ฉันไม่อยู่ก็ไปพักชะ เดี่ยวจัดการให้ งานใหม่ของนายเกี่ยวกับทะเลไม่ใช่หรือ”

ใช่ ต้องรักเป็นนักเขียน ทั้งยังเป็นนักเขียนยอดเยี่ยมที่มีหลายนามปากกา มีทั้งเรื่องที่ถูกซื้อไปทำละคร ซีรีส์ รวมทั้งแปลเป็นภาษาต่างประเทศ และครั้งนี้เขากำลังจะปิดต้นฉบับเรื่องล่าสุดที่มีฉากหลังเป็นทะเลแสนสวย ตอนแรกก็นึกหนักใจ เพราะหากเพื่อนไม่อยู่ ตัว

ช่วยให้งานเสร็จก็อาจจะหายไป ดังนั้น พอได้ยินข้อเสนอตอนกำลัง
ขุ่นมัวก็เลยพลอตกปากรับคำ แต่ใครจะเชื่อล่ะว่า นอกจากนั่งเครื่อง
บินมาเป็นชั่วโมงแล้ว ยังต้องนั่งเรือตั้งสองชั่วโมงกว่า!

สองชั่วโมงที่เรือโยกไปมาด้วยนะ

นี่เขาไม่ได้อายุยี่สิบต้น ๆ เหมือนตอนไปดำน้ำดูฉลามขาวเป็น
เพื่อนคอนเนอร์แล้วนะ

ต้องรักษามลพิษอย่างสามสิบเอ็ดแล้ว ทั้งยังเป็นหนุ่มสามสิบ
ที่นอนเช้า ตื่นบ่าย ขาดกาแฟกินไม่ได้ กระจกแอลกอฮอล์เป็นงาน
อดิเรก ดังนั้น พอคนนอนไม่พอและมีอาการแสบก้นหน่อย ๆ มาเจอ
อะไรแบบนี้ ตอนนี้อารมณ์จึงหงิกได้ที่

ไหนจะอากาศร้อนระอุแบบแดนได้นี้อีก

แล้วเมื่อใครคนมาจับจะมวอะ

คนสวยกวาดตาหา แต่ก็ไม่ยกเห็นใครที่ดูรู้จักเขาเลย

นี่ต้องรักอยากอาบน้ำแล้วกระโดดขึ้นเตียงจะแยอยู่แล้วนะ
บรีนน!

ตอนนั้นเองที่เสียงเครื่องยนต์ดังขึ้นจนต้องเงยหน้ามอง แล้ว
เขาก็เห็นมอเตอร์ไซค์คันหนึ่งที่แล่นเข้ามาตามสะพาน จนถอน
หายใจ

ไม่ใช่เรื่องของเขาหรอก

ต้องรักคิดแบบนั้น แต่ในตอนที่กำลังมองหารถสักคันที่มาจับ
เขา ไอ้มอเตอร์ไซค์คันนั้นดันมาจอดนั่งตรงหน้า จนต้องหรีตามอง
ด้วยความสงสัย

“คุณลักข้ายม้ายขลับ (คุณรักใช้มั้ยครับ)”

ต้องรักขมวดคิ้วจับ

ไม่ใช่เพราะสำเนียงได้แสนฟังยาก แต่เพราะทันทีที่ผู้ชายตรง
หน้ายื่นขึ้น ร่างสูงใหญ่กำยำที่แทบจะบดบังตัวเขามิดก็ปรากฏตรง
หน้า ไหนจะผมยุ่ง ๆ ที่มาพร้อมทั้งกางเกงตัวเก่าและเสื้อผ้าสีมอซอ

จนต้องถามให้แน่ใจว่าไม่ได้ฟังผิด

“นายเป็นคนที่มารับฉัน?”

และทันทีที่อีกฝ่ายพยักหน้า ต้องรักก็ก้มลงมองมอเตอร์ไซค์เหมือนระบบอัตโนมัติ

“จะบ้าเหรอ ฉันจะเอาของขึ้นรถนายได้ยังไง!”

คนตัวขาวโวยวายพร้อมกับผายมือไปทางกระเป๋าเสื้อผ้ายี่ห้อดังที่ราคาเหยียบแสนสองใบใหญ่ แล้ววัดวัดสายตากลับมามองเจ้าพาหนะคันเล็ก

คนฟังก็ก้มหน้าตาม ทำท่าคิดอยู่อึดใจ แล้วยกมือทำนองว่า
ครู่เดียว

จากนั้นคนตัวโตก็เดินไปหาลุงคนหนึ่งที่ตกปลาอยู่ ตบป่า แล้วพูดอะไรบางอย่าง พลางชี้มือมาที่เขาจะต้องรักอยากจะกระโดดขึ้นเรือแล้วกลับกรุงเทพฯ เสียเดี๋ยวนี้

ลุงสังหรณ์บอกว่าไม่ใช่เรื่องดีแน่

ไม่ใช่แน่ๆ

แต่ก่อนที่คนแฉกทั้งยังไม่ได้กาเฟอีนจะตัดสินใจทำอะไร
ผู้ชายตัวโตคนนั้นก็เดินกลับมาพร้อมกับฉีกยิ้มกว้าง

“ไม่เป็นไรครับ ผมจัดการได้แล้ว” พูดจบก็ผายมือไปยัง...รถสามล้อ

ใช่แล้ว รถมอเตอร์ไซค์ฟวงซ์ที่นับรวมแล้วมีสามล้อพอดี
เป๊ะอย่างที่เรียกกันว่าซาเล้งนั่นแหละ

เท่านั้นไม่พอ มันยังมีหน้ามายิ้มกว้างให้เห็นฟันขาวเรียงเป็น
ระเบียบจนต้องรักกัดฟันแน่น

ไอ้คอนเนอร์ กลับไทยเมื่อไร...มึงตาย!

1

ของตีประจำเกาะ

ในยามที่แสงอาทิตย์ทอดลงบนผิวน้ำทอประกายระยับ
สายลมเย็นพัดพากลิ่นอายทะเลแสนสดชื่นมาปะทะหน้า กลิ่นอาย
ของผืนป่าแสนอุดมสมบูรณ์โอบล้อมรอบเกาะ นี่อาจจะเป็น
บรรยากาศที่ทำให้เหล่าคนกรุงที่ลืกลืหนึ่ความวุ่นวายจากเมืองหลวง
ยิ้มได้

ใช่ คนกรุงที่ลืกลืหนึ่ความวุ่นวายมาอย่ามต้องชอบแน่นอน
หรือ? แน่ใจนะ

ก็ถ้ามองไปยังไบหน้างดงามเกินชายของต้องรักแล้วยังคิด
แบบนี้อยู่นะนะ

ผู้ชายรูปหล่อหุ่นดีที่มีเส้นโค้งเว้าบนใบหน้าแสนสมบูรณ์
แบบที่บัดนี้...นั่งกอดกระเป๋าดูทางไบใหญ่อยู่บนส่วนพวงข้างของ
มอเตอร์ไซด์

อ้อ ต้องรักกำลังนั่งกอดกระเป๋าดูบนซาเล้ง!

ในขณะที่ซาเล้งสามล้อกลางเก่ากลางใหม่แล่นไปตามถนน
สายหลักของเกาะแห่งนี้ ผ่านผืนป่าสองข้างทางที่เขียวชอุ่มให้สมกับ

ที่เมื่อสองสามวันก่อนมีพายุลูกใหญ่พัดผ่านมา อากาศวันนี้จึงเย็นสบายกว่าทุกวัน แต่นั่นไม่ได้แปลว่าแสงแดดแรงกล้าของเมืองไทยจะไม่ร้อนจ้า และตอนนี้มันก็ส่องลงกลางหัวคนนอนอนอย่างพอดีพอดี จนชายหนุ่มย้อนถามตัวเองว่า...เขามาทำบ้าอะไรที่นี่วะ!

ลงเรือมาขึ้นรถก็มีแต่ป่า ป่า ป่า!

มันสวยตรงไหนวะ ไอ้เพื่อนซี้!

จริงๆ แล้วพอไอ้ผู้ชายที่มาจากไหนไม่รู้ขึ้นนี่ไปยังรถบ้า ๆ นั้นคนอย่างต้องรักต้องหันหลังกลับขึ้นเรือแบบไม่เหลียวกลับมามองซ้ำ

เขาก็ควรทำแบบนั้นแหละ ถ้าไม่ใช่เพราะพอหันกลับไปเรือส่วนตัวที่ (คอนเนอร์) จองไว้ก็หันหัวกลับไปแล้วเหมือนรีบไปตายที่ไหน แล้วพอมองซ้ายเหลียวขวาเพื่อหารถคันอื่นที่ไม่ใช่ไอ้รถบ้านี้ เขาก็เห็นแค่มอเตอร์ไซค์ มอเตอร์ไซค์ และมอเตอร์ไซค์เต็มท่าเรือที่ยืนไปกลางน้ำ

เอาละ ที่นี่เขาจะทำยังไงล่ะ

ถ้ามีใครกำลังคิดว่าต้องรักจะยอมจำนนเดินขึ้นรถที่ทำลายภาพลักษณ์ทั้งชีวิตเขาง่าย ๆ ละก็ เป็นเรื่องที่ผิดถนัด ชายหนุ่มยังตื่นตระหนกต่อด้วยการหมุนตัวเดินไปตามชาวบ้านแถวนั้น แต่ได้คำตอบง่าย ๆ ว่า

“คุณนั่งไปแท้ออ วิสออร์ทมันใกล้ ๆ นี่เอง”

“แถวนี้มันก็มีแต่รถเครื่องทั้งนั้นแหละคุณ”

“ไปกะไอ้หมุดไว้ใจได้ มันไม่ล้มรถหรอก”

ใครเขาถามเรื่องไว้ใจไม่ไว้ใจกัน แค่เห็นหน้าก็อยากกะชวกท้องแล้ว!

ต้องรักคิดอย่างไร และโมโหยิ่งกว่าเพราะตอนที่เขากำลังตื่นตระหนกทางรอดให้ตัวเอง ไอ้ผู้ชายตัวโตก็ยกกระเป๋าเขาขึ้นรถเรียบร้อย ทั้งยังผายมือไปยังที่นั่งเล็กแคบด้วยท่าทางราวกับว่า

ตัวเองขับราชมรมาเกย

“ฉิวไม่...”

ต้องรักกำลังจะอำปากเถียง แต่จังหวะนั่นเอง เขาเพิ่งสังเกต คนที่มารับตี ๆ ก็ตอนที่หมอนั่นก้าวเข้ามาขีดร่างจนต้องแหงนคอ มอง

ด้วยส่วนสูงร้อยเจ็ดสิบห้า ต้องรักไม่เคยคิดว่าเขาเตี้ย แต่กลับต้องแหงนหน้ามองผู้ชายผิวเข้มตรงหน้า ซึ่งแม้ผมเผ้าจะยุ่งเหยิงด้วยลมทะเล แต่มันกลับบดบังดวงตาคมเข้มเอาไว้ไม่ได้ ไหนจะคิ้วเข้มสวยรับกับจมูกโด่งนั้นอีก และรูปร่าง...

ดวงตาสีน้ำผึ้งเกือบจะเหลือบมองตามประสาคนชอบสำรวจแล้ว แต่เขาทันเห็นแววหัวเราะที่พาดผ่านดวงตาคมตรงหน้า จนต้องขีดหน้าขึ้นสูงเพื่อจะเถียงว่าไม่ไป ไม่เอา จะกลับบ้าน

ไม่ชอบไต่บ้านนี้เลย

หมับ!

“เฮ้ย!”

และเป็นอย่างทีสัตยชาติญาณบอกเป๊ะ ๆ เมื่อคนตาคมคว่ำตัว เขาชี้มานั่งบนรถอย่างง่ายดาย อาศัยจังหวะที่ต้องรักตั้งตัวไม่ทัน กระโดดขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซด์ แล้วสตาร์ทเครื่องจนคุณนักเขียนต้องคว่ำจับขอบข้างส่วนพวงข้างมอเตอร์ไซด์และกอดกระบี่ไปสวบแน่น

เขาไม่ได้ห่วงกระบี่ แต่โน้ตบุ๊กกับงานแสนล้ำค่าที่อดหลับอดนอนทำมันอยู่ในนั้น!

“ม้ายลงมาแฮ้อคุณ (ไม่ลงมาเทรออกคุณ)”

ตอนนั้นเองที่เสียงแหบต่ำสำเนียงได้แสนฟังยากเจือเสียงกลัวหัวเราะตึงตึงต้องรักกลับสู่อัจจุบัน

ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ที่ขาเล็งเหม็นกลิ่นน้ำมันเครื่องจอดนิ่งอยู่กลางลานจอดรถ จนชายหนุ่มหันขวับไปมองคนพูด แล้วอย่าคิดว่า

เขาไม่เห็นนะว่าผู้ชายตัวโตกำลังขำ
แล้วจะขำใครละ ถ้าไม่ใช่เขา
พี่!

เท่านั้นแหละ คนหุ่นสวยก็ลุกขึ้นอย่างว่องไว คคว้าโทรศัพท์
จากกระเป๋า แล้วต่อสายหาไอ้เพื่อนเวรที่ส่งเขามาเจอเรื่องบ้า ๆ นี้
“ฉันจะกลับบ้าน!”

ทันทีที่เสียงห่มจากปลายสายตอบรับ ต้องรักก็สวนกลับไป
ทันควัน พร้อมกับสงขาที่กำหนึ่ห่างคนที่พูดจาไม่รู้เรื่องให้ไกล
ไม่ได้บูลลี่ แต่ฟังไม่ออกสักคำ

[ฮึ กลับบ้านอะไร นายเพิ่งไปถึงไม่ใช่หรือไง]

“ก็ใช่ไง แล้วรู้ไหมว่าฉันเจออะไร ไหนนายว่าฉันมาที่นี่แล้วจะมี
ไอ้เดี่ยทำงาน แต่บ้าแล้วคอนเนอร์ นอนก็ยังไม่ได้นอน แสงก็ก็
แสงก็ เมาเรือจะตายท่า แล้วนายยังส่งไอ้บ้าที่ไหนมารับฉันอีก
พูดก็ไม่รู้เรื่อง ฟังก็ไม่ออก แล้วนายรู้ไหมว่าหมอนี้ให้ฉันนั่งอะไร
ซาเล้ง!”

[What?]

บ้าเอ๊ย นี่เขาต้องมาเสียเวลานั่งอธิบายให้ฝรั่งบ้านี้เข้าใจเรื่อง
พาหนะในไทยด้วยหรือไง

ต้องรักคิดอย่างหงุดหงิด เตรียมอ้าปากด่าไอ้เพื่อนตัวดีที่
บังคับแกมบังคับ เออ อ่านถูกแล้ว มันทั้งบังคับ และบังคับให้เขามา
เที่ยวเกาะบ้านี้ ไม่รู้จะติดใจอะไรนักหนา รู้แล้วว่าได้เมียที่เกาะนี้ แต่
มันเกี่ยวอะไรกับเขาละ

“เพื่อนนายจะหาอย่างฉันได้บ้างไง”

ใครขอกัน!

“ไม่รู้ละ ฉันจะนั่งเรือรอบที่เร็วที่สุดกลับบ้าน แล้วถ้าไม่มี ฉัน
จะโทร. จองเรือเอง เอาคอนแทกต์มาเดี๋ยวนี้อ้อ...อ่าวเฮ้ย!”

ตอนนั้นเองที่ต้องรักถึงกับร้องลั่น เมื่อมีอู่ใหญ่ข้างหนึ่งเอื้อม

มาดึงโทรศัพท์จากมือเขา จนต้องเอี้ยวตัวไปมองอย่างเอาเรื่อง

อีกแล้ว เขาเห็นแววหัวเราะพาดผ่านดวงตาสีเข้มไปอย่างรวดเร็วอีกแล้ว อีกทั้งไออุ่นที่ปะทะร่างก็บ่งบอกว่าคนตัวโตก้าวเข้ามาชิดแค่นั้น

ถ้าเป็นเวลาปกติ ต้องรักคงกวาดตามองสำรวจ แล้วตัดสินใจว่าจะเอาผู้ชายตัวโตคนไหนขึ้นเตียงหรือไม่ แต่ในยามที่อารมณ์ย่ำแย่ เขาทำแค่เฝ้าปากงยหน้ามองด้วยความขุ่นเคือง

หาว่าไม่ว่าท่าทางแบบนี้มันน่ามองมากแค่ไหน

ก็ตาโตวาว ๆ กับปากแดง ๆ ที่เบ้งอะเนอะ

“เอามือถือฉันคืนมา”

แต่แทนที่จะทำตามคำสั่ง คนพื้นเมืองคนนี้ก็กลับยกโทรศัพท์มือถือรุ่นใหม่ล่าสุดแนบกับใบหู แล้วเสียงทุ้มต่ำน่าฟังก็เอ่ยประโยคที่ทำให้ต้องรักอ้าปากค้าง

“ผมมหาสมุทรนะครับ คุณคอนเนอร์”

ไม่ ประโยคแนะนำตัวนี่มันไม่ได้พิเศษอะไรเลย แต่อยู่อีกฝ่ายพูดภาษากลางเสียงดังฟังชัด จนต้องรักกะพริบตาปริบ สมองไหล่คิดไปถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้

เขาฟังไม่รู้เรื่องเลยสักคำ

เขาบอกชัดเจนแล้วว่าไม่เข้าใจ

แต่มัน!

“นายพูดได้!”

ต้องรักตะโกนออกมาอย่างเหลืออด แต่อีกฝ่ายแค่เลิกคิ้วขึ้น ทำหน้าตาไร้เดียงสาเหมือนไม่เข้าใจว่าทำไมเขาถึงโมโห แล้วหันไปคุยกับคอนเนอร์ต่อ

“ไม่มีปัญหาอะไรครับ ผมจะดูแลคุณต้องรักอย่างดีเลย...ครับ ผมก็พอจะเดาได้”

ตอนนั้นเองที่ตาคนเหลือบมามองเขา แล้วริมฝีปากได้รูปนั้น

ก็โค้งขึ้นเป็นรอยยิ้มนำมองที่ต้องรักนึกห่มั่นได้

लगसंश्रुर्नभकवामिभन्नैकेवकवन्नै

อึกแล้ว มันหัวเราะอึกแล้ว

“ดื้อน่าดู”

อะไรนะ หมอนี่เรียกเขาว่าอะไรนะ!

ต้องรักอ้าปากน้อย ๆ แล้วฟันคมก็ขบลงบนริมฝีปากล่างจน
สีแดงแผ่ซ่านไปทั่วกลีบปากฉ่ำหวาน

ฟูบ!!

มือขาวเอื้อมไปหมายจะฉวยโทรศัพท์มือถือถือคืน แต่คนตัวโต
ก็ไวกว่าด้วยการเบี่ยงหลบ

“ผมรับมือไหวครับ คุณคอนเนอร์ไม่ต้องห่วง...ครับ ตอนนี
ทำตาเหมือนลูกแมวเลย”

ใครเป็นแมว!

บ้าเอ๊ย นี่ไอ้คอนเนอร์ต้องถูกใจขนาดไหนวะ มันถึงหัวเราะ
เสียงดังทะลุออกมาให้เขาได้ยินแบบนี้

“วางใจได้เลยครับ ผมจะดูแลคุณต้องรักเอง เทียบกับไอ้ผมให้
สนุกเถอะครับ”

ต้องรักที่กำลังอ้าปากจะดำถึงกับชะงักเมื่อชื่อคนรักของเพื่อน
ดังขึ้นจากปากคนตรงหน้า จนอยากจะถามว่านี่รู้จักกันหมดเลย หรือ
เขาตกข่าวอะไรหรือเปล่า แต่พอคนไต่หน้าคมหันกลับมาสบตา
พร้อมกับวางสาย ต้องรักก็ได้สติ

หมับ!

มือสวดยคว้าโทรศัพท์คืนมา เร็วปากเม้มเข้าอย่างหยุดหิด
สุดขีด ดวงตาคูโตฉายแววขุนเคือง แล้วเขาก็หมุนตัวเดินหนีมันซะ
เลย

ปกติคงยืนเถียงจนกว่าจะชนะ แต่ตอนนี้วิธีที่จะชนะไอ้เพื่อน
เวรกับไอ้บ้านี่ที่จิตใจถอนประสาทมีวิธีเดียว...ออกจากเกาะนี้ให้ได้

ต้องรักคิดพลางสาวทำให้ไวขึ้นหมายจะตรงไปยังริเชปชัน
ของริสอร์ต แล้วจงเรือรอบที่เร็วที่สุดไปจากที่นี่

“!”

แต่ใครจะคิดว่าเขากลับเป็นฝ่ายยืนตตะลึงอยู่ตรงนี้

ทันทีที่ก้าวพ้นทางเดินของริสอร์ต เขาก็ไหล่ออกมาเห็น...

สวรรค์บนดิน

เมื่อก็เพราะออกมาตรงท่าเรือเลยไม่ทันสังเกต อีกทั้งตลอด
การเดินทางก็เห็นแต่ป่า ป่า และป่า ใครจะคิดว่าน้ำทะเลที่นี่จะสวย
สวรรค์สร้างขนาดนี้

น้ำใสจนเห็นหาดทรายขาวเบิ่งล่าง ไล่สีสันสดสวยจากฟ้า
จางไปถึงเขียวมรกตจดกับขอบฟ้าสีฟ้าจืด สวยยิ่งกว่าค็อกเทลราคา
แพงระยับ สวยยิ่งกว่าภาพวาดจากจิตรกรชื่อดัง งงดงามยิ่งกว่าที่เห็น
ผ่านจอโทรศัพท์

ภาพตรงหน้าสวยมากเสียจนต้องรักได้แต่ยีนนิ่ง ปล่อยให้
สายลมเย็นพัดปะทะร่าง ให้เสียงคลื่นพัดพาความเหนื่อยล้าออก
จากร่างกาย และตอนนั้นเองที่เขาได้ยินเสียงผีเท้าจากด้านหลัง
พร้อมกับเสียงทุ้มต่ำแต่น่าฟังเอื่อยขึ้น

“คุณต้องรัก ยินดีต้อนรับใช้ก็ขอช่องเลขาลับ (คุณต้องรัก ยินดี
ต้อนรับสู่เกาะของเราครับ)”

ต้องรักหันกลับไปสบตาคู่คมที่พราวขึ้นอย่างจนวนหนทาง
เกมนี้เขาเป็นฝ่ายแพ้

หยุดหึง

กวนไฉ้ย

น่าโมโหเว้ย!

ถ้าถามว่าตอนนี้ต้องรักรู้สึกยังไงก็คง...เป็นตามันนั่นแหละ

“จะไปเดินตามมันทำไม นายไม่ใช่คนที่จะเดินตามใครง่าย ๆ

นี่”

ต้องรักกำลังเปิดกระเป๋าเดินทาง ตอนทีรู้ว่าตัวเองกำลังหายใจเร็วขึ้น ซึ่พจรเต้นแรง สองมือกำเข้าหากัน แล้วมันจะดีมาก ถ้าได้เหวี่ยงกำปั้นเข้าหน้าใครสักคน จนต้องสูดลมหายใจลึก ๆ แล้วย้ำกับตัวเองว่าไม่ใช่คนที่จะเดินตามเกมใครง่าย ๆ

ต่อให้มีใครมายุ่งวุ่นวายกับเขา ต้องรักก็แค่มึนเย็นแล้วไล่ให้ไปพ้น ๆ

“แต่มันไล่ไม่ไป!”

คนที่พยายามใจเย็นเหวี่ยงเสื้อเชิ้ตเนื้อดีลงกระเป๋าอีกครั้ง แล้วยกมือเสยผมสีดำขลับจนเผยให้เห็นใบหน้าหล่อเหลาและผิวพรรณเกลี้ยงเนียนที่...หึงได้ที

ต้องรักนึกย้อนไปถึงตอนที่ยกของขึ้นมาบนห้อง

ปกติแล้วคนที่ยกกระเป๋าขึ้นมาบนห้องให้ก็ต้องเป็นพนักงานโรงแรมถูกมัย ปกติก็คงเป็นแบบนั้นแหละ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นกลับกลายเป็นว่าคนที่ถือกุญแจ ยกกระเป๋า และพาเขามาที่ห้องกลายเป็นผู้ชายที่ชื่อ...มหาสมุทร

ไอ้คนกวนโอ๊ยที่คอนเนอร์ไปรู้จักได้ยังไงก็ไม่รู้!

พอจะไล่...

“คุณต้องลืมนี่ให้ร้ายพิมพ์ลับซ้ายเหลยม้ายขลับ (คุณต้องรัก มีอะไรให้ผมรับใช้อีกไหมครับ)”

“ไม่”

ไม่ที่ว่า ไม่ใช่ไม่เอา ไม่ต้องมายุ่ง แต่ไม่รู้เรื่องเว้ย!

นี่เป็นอีกสาเหตุที่ต้องรักหงุดหงิด ตอนแรกที่ไม่รู้ว่าพูดภาษากลางได้ยังพอทน เพราะเขาไม่เคยดูถูกใครที่พูดภาษาถิ่น แต่ไม่ชอบใจที่ฟังไม่ออก แต่พอได้ยินมันพูดกลางชัดปะกับคอนเนอร์ คุณนึกเขียนก็รู้ได้ทันทีว่าหนุ่มนี้ได้คนนี่กำลังกวนประสาทเขา

“ฉันฟังไม่รู้เรื่อง”

และแทนที่พอพุดแบบนี้ไปแล้วมันจะพุดกลางให้ สิ่งที่คุณชาย
ชื่อมหาสมุทรทำคือ...

“พิมพ์แหล่งหว่า คุณต้องหลัก มี-ไหรู้-ห้าย-พิมพ์-รับ-ซ้าย-เหลย-
มาย (ผมพุดว่า คุณต้องรัก-มี-อะไร-ให้-ผม-รับใช้-อีก-ใหม่)”

มันกลับพุดสำเนียงได้ด้วยความเร็วที่...ช้าลง

เท่านั้นแหละ คุณต้องรักที่วาก็โมโหปรืดจนต้องทิ้งผลึกทั้งตัน
ให้มันออกไปจากห้อง และปิดประตูใส่หน้าแมงเลย

“วู้ว คุณต้องรักใจดำจังเลยครับ ที่เขาว่าคนสวยมักใจดำนี่เรื่อง
จริงนะเนี่ย”

ยัง มันยังตะโกนมาจากหน้าห้องจนอยากจะเปิดประตูไปด่า
แต่ในใจกลับรู้ว่าชินทำแบบนี้มันก็ยิ่งได้ใจ จนต้องย่ำปึงปึงกลับมา
มองกระเป๋าเดินทาง

ก๊อก ก๊อก ก๊อก...ก๊อก ก๊อก...ก๊อก ก๊อก ก๊อก...

“ไปให้พ้น!”

มันยังเคาะประตูเป็นจังหวะตึกตอกก็ฟ้าสีจันต้องรักต้อง
แหกปากเต็มเสียงอย่างเหลืออด

“พิมพ์แคะจิบอกหว่า...มีไหรู้กะโทร. มาหนะขล็บ เบ้อพิมพ์โยค้าง
เตียง (ผมแคะจะบอกว่า...มีอะไรก็โทร. มานะครับ เบอร์ผมอยู่ข้าง
เตียง)”

ห่มับ!

ฟิว...

ตอนแรกยังงุนงงว่าหมายถึงอะไร แต่พอจะจับใจความบางคำ
ได้จึงเดินไปที่ข้างเตียง และทันทีที่เห็นตัวเลขเรียงเป็นระเบียบ
ต้องรักก็ดิ๊งกระดาดษมาขยำเป็นก้อนด้วยความโมโห แล้วป้าใส่ประตู
ห้องอย่างเหลืออด เขาถึงถามไฉนว่าไอ้คอนเนอร์ไปรู้จักคนแบบนี้
ได้ยังไง!

“โมโห!”

ยังคงคิดถึงรักก็ยังไม่โหย อยากจะขยับมือเพื่อนเติมแถม แต่ต้องรออีกเกือบเดือนกว่ามันจะกลับไทยมายังมะริโนใส่เขา และยิ่งถ้ามันรู้ด้วยว่าคนที่มันจ้างทำให้เขาประสาทเสียแบบนี้ มันยังต้องมีความสุขจนต้องรักถามตัวเองว่าทำไมถึงเลือกคบเพื่อนแบบนี้

กรรมเก่ามัน

อีกครั้งที่ต้องรักสุดลมหายใจเข้าลึก ๆ แล้วบอกตัวเองว่า เขาต้องปรับอารมณ์ได้แล้ว จะเอาแต่หงุดหงิดแบบนี้ให้ได้อะไรขึ้นมา

ความคิดนั้นทำให้ชายหนุ่มมองไปที่กระเป๋าดูทาง แล้วมือขวาก็ฉวยเสื้อผ้าสองสามชิ้นเพื่อก้าวเข้าไปในห้องน้ำ

ใช่ เขาต้องเปลี่ยนอารมณ์สักหน่อย ไหน ๆ ก็มาถึงเกาะสวรรค์แห่งนี้แล้ว

มันต้องแบบนี้สิ

ในยามที่ผืนผ้าห่มสีรัตติกาลคลี่คลุมทั่วท้องฟ้า ย่อมให้ผืนทะเลสีฟ้าครามกลายเป็นสีนิล และแสงไฟสีนวลตาถูกจุดประดับทั่วทุกที่ ชายหนุ่มรูปหล่อที่มีเค้าโครงหน้าไปทางสวยงามกำลังย่างเท้าเข้ามายังบาร์แอนด์เรสเตอรองต์ของรีสอร์ท ดวงตาสีน้ำผึ้งกวาดมองไปรอบ ๆ อย่างนึกพึงใจ

บาร์ริมทะเลแห่งนี้สวยสมกับที่เขาเพิ่งอ่านรีวิวก่อนออกมาจากห้องพัก

ตอนแรกต้องรักไม่ได้คาดหวัง แค่หาข้อมูลก่อนออกจากห้องว่ามีบาร์ที่ไหนที่เขาสามารถนั่งดื่มเพื่อผ่อนคลายอารมณ์ได้ แล้วก็ไม่น่าเชื่อว่ารีสอร์ทที่เขาพักจะมีทุกอย่างตามที่ต้องการ

บาร์แห่งนี้ถูกจัดเป็นแบบชั้นบันได แต่ละชั้นกว้างพอที่จะวางโต๊ะไม้เนื้อดีกับเบาะนั่งสีขาวสะอาดตาประดับตกแต่งด้วยหมอนหลากสีสัน กลางโต๊ะแต่ละตัวมีตะเกียงทรงสวยที่เปิดไฟให้บรรยากาศแสนโรแมนติก ตรงกลางบาร์มีสระว่ายน้ำขนาดใหญ่ที่บัดนี้มี

ลูกค้าต่างชาติในชุดบิกินีจับจองอยู่หลายคน แต่ต้องรักไม่ได้สนใจ
ตรงกันข้าม สิ่งที่ตั้งใจดูสยดสลายตาเขากลับเป็นคลื่นกระทบหาดที่อยู่
สุดปลายของบาร์

ซ่า...ซ่า...

ใครจะไปคิดว่าเสียงนี้จะทำให้เขาผ่อนคลายอย่างถึงที่สุด

นั่นคือความคิดของคนที่หลับตาแล้วสุดลมหายใจลึก ๆ รับ
กลิ่นสะอาดสดชื่นแบบที่หาไม่ได้ที่กรุงเทพฯ

ใช่ ต้องรักแค่ยืนหลับตาครู่เดียว แต่กลับเป็นภาพที่ตั้งใจดู
สยดสลายใครหลายคนให้เหลียวมามองอย่างอดไม่ได้

ต้องรักเป็นคนหล่อที่บางทีก็มีคนอ่านนิยามว่าสวย ต้องรัก
เป็นคนขาวจัดแบบที่หลายคนบอกว่านี่คือผิวหยวกกล้วย ต้องรัก
เป็นคนตาโตที่หลายคนบอกว่าทรงเสน่ห์ ยิ่งยามมองใกล้ ๆ ยิ่งเห็น
ดวงตาสีน้ำผึ้งที่คล้ายกับอำพัน และต้องรักเป็นคนหน้าตาดีที่รู้ว่าจะ
แต่งตัวยังไงให้โดดเด่น

เวลานี้ชายหนุ่มสวมเสื้อเชิ้ตสีดำทรงเก้แหวกคอลึกมาถึงกลาง
อกโชว์ผิวสวย ๆ ทับด้วยกางเกงสีดำทรงสูงที่ยังขับแน่นเรียวขาและ
เอวเล็กให้เพียวสูง บนคอขาวประดับด้วยสร้อยคอสองเส้นที่เส้น
หนึ่งปล่อยาว และอีกเส้นตั้งขึ้นจนติดลำคอ ใบหูข้างหนึ่งประดับ
ด้วยต่างหูเพชรเม็ดจิ๋ว เท่านั้นที่สมบูรณ์แบบ

ทุกอย่างก้าวที่ตั้งใจดูสยดสลายตา

ทุกการกระทำช่างเร้าอารมณ์

และต้องรัก...รู้ดีแก่ใจ

เพียงแค่ผู้ชายที่สวมเสื้อผ้าamidชิดก้าวเข้ามาในบาร์แห่งนี้
ก็เรียกสยดสลายได้มากกว่าสาวสวยในชุดบิกินีกลางสระน้ำ

สีดำยังขับผิวเขาให้ขาวเด่นยิ่งกว่าเดิม

และเพียงเส้นโค้งที่มุมปากยกขึ้น ต้องรักก็รู้ได้ทันทีว่าเขาอยู่
กึ่งกลางความสนใจ

นี่ถึงทำให้อารมณ์ดีขึ้น

ต้องรักคิดพลางเดินมายังจุดที่สูงที่สุดของบาร์ เลื่อนนั่งโต๊ะที่สามารถมองบาร์แห่งนี้ได้ทั่วมากที่สุด เพราะเมื่อเขามองได้ทั่ว ก็หมายความว่าทั้งบาร์ก็มองเห็นเขาเช่นกัน

“ขอมาร์ตินี่จิน” ชายหนุ่มสั่งเครื่องดื่มพร้อมของกินเล่นสองอย่าง

เอเชียหรือฝรั่งดี

ไม่ใช่อาหาร แต่หมายถึงคน

ต้องรักอมยิ้ม หางตาปลิ้นสังเกตเห็นว่าถัดไปสองชั้นมีกลุ่มนักท่องเที่ยวที่ไม่เกาหลีก็ญี่ปุ่นกำลังเมียงมองมาทางนี้ และรู้อีกเช่นกันว่าถัดไปอีกฝั่งก็มีฝรั่งผมเข้มกำลังมองตรงมาที่เขา แต่ถ้าถามรสนิยมส่วนตัว เขาก็ชอบเอเชียมากกว่า แต่นาน ๆ ทีฝรั่งก็ไม่เลว

มันต้องสนอกสนใจแบบนี้สิ ไม่เหมือน...

“มหาสมุทร!”

เพียงแค่มองถึงชายหนุ่มหน้าคมเจ้าของผิวสีเข้ม ต้องรักก็เปลอคำรามออกมาในลำคอ มุมปากโค้งลงทันตา และมันน่าโมโหที่สุดที่พอนึกชื่อ ก็ดันจำแว่วหัวเราะที่พาดผ่านตาสีเข้มนั่นได้

“พี่เป็นแขกพี่หมุดนี่นา”

ตอนนั้นเองที่เสียงร่ำเรียดังขึ้นเหนือศีรษะจนต้องหันไปมอง แล้วเขาก็เห็นเด็กหนุ่มคนหนึ่งกำลังส่งยิ้มตาหิมาให้

“นี่เครื่องดื่มที่สั่งครับ” เครื่องดื่มวางลงตรงหน้า แต่แทนที่พนักงานคนนี้จะเดินกลับไปทำงานต่อ มันกลับขยับมานั่งคุกเข่าข้างเบาะที่เขานั่ง แล้วทำตาเป็นประกายใส

“มีอะไรหรือเปล่า”

“โห พี่ ก็เมื่อกี้พี่พูดถึงพี่หมุดใช่ปะ”

“แล้วไง” เขาอยากจะลืมนิดด้วยซ้ำว่าเปลอคำรามชื่อผู้ชายคนนั้นออกมา

“ชื่อเพราะเนอะพี่”

อือ เขาหงุดหงิด แต่ในฐานะนักเขียน ชื่อมหาสมุทรก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าแปลกดี

“อือ งั้นมั้ง” ต้องรักตอบส่ง ๆ ยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นมาจิบ แต่เหมือนคำตอบนี้จะทำให้พนักงานหน้าอ

“โห แคนั้นเองหรือ พี่รู้ปะว่าถ้าเป็นแขกคนอื่นนะ พอผมเปิดทางปู้บก็มีแต่คนอยากรู้เรื่องพี่หมดทั้งนั้นเลย”

“ใครจะไปอยากรู้” ต้องรักตอบทันควัน

เท่านั้นแหละ เด็กหนุ่มก็เกาหัวแกรกอย่างงุนงง

“ก็หลายคนนะพี่ พี่หมดเขาเป็นคนดังบนเกาะนี้เลยนะ มีแต่คนบอกว่าพี่หมดหล่อ ล่ำสุดสาว ๆ ญี่ปุ่นกรี๊ดกันเกรียวกราวเลยว่า พี่หมดเท่ สงสัยจะชอบคนผิวเข้มอะเนอะ อ้อ ๆ แล้วไม่ใช่แค่สาว ๆ นะพี่” ไร้เด็กพูดมากเหมือนอยากเมาที่ซะเต็มที จนยื่นหน้าเข้ามาใกล้ ๆ แล้วกระซิบกระซาบเสียงเบา

“พี่หมดกับผู้ชายก็ได้นะ”

ต้องรักขมวดคิ้วจับ เขาไม่ได้อยากรู้เรื่องนี้สักหน่อย ใครจะไปเอาใครไม่ใช่เรื่องของเขา แต่เหมือนเด็กตรงหน้าจะยังไม่สะใจ เพราะขึ้นๆไปยั้งฝรั่งผมสีเข้มที่มองเขาก่อนหน้า แล้วกระซิบกระซาบด้วยท่าทางตื่นเต้น

“โน่นนะ คนนั้นอยู่ต่อเพราะพี่หมดเลย”

ฮะ!

คนฟังชะงักทันที เหลียวกลับมามองหน้าเด็กหนุ่มที่พยักหน้าขึ้นแข็ง

นี่เขาเกือบจะได้กินต่อจากหมอนั้นแล้วเนี่ยนะ

แค่คิดก็อารมณ์หด!

“แล้วเอามาบอกพี่ทำไม” ชายหนุ่มถามเสียงเข้ม บ่งบอกว่าจะไปไหนก็ไปได้แล้ว เขาไม่ได้อยากรู้เรื่องไร้คนดังที่นี้สักนิด และ

นั่นก็ทำให้เจ้าเด็กพุดมากยิ้มว่า

“ก็เพื่อพี่สนใจไง”

“ใครสน!” ต้องรักขึ้นเสียงทันที

ใครจะไปอยากได้อั้ผู้ชายตัวโตคนนั้นกัน แล้วให้ตายเถอะ ต้องโทษนิสัยช่างสังเกตของเขาที่ดันรู้ว่าภายใต้เสื้อผ้าสีมอ ๆ ซ่อนแฝงอกหนาเอาไว้ แล้วไหนจะเสียงทุ้มต่ำที่พุดภาษาได้ฟังไม่เข้าใจ นั่นอีก ที่พอนึกออกว่าถ้ากระซิบคำพูดเร้าอารมณ์มันน่าจะถึงใจแค่ไหน

แต่เขาไม่มีทางเอาคนที่ให้เขานั่งซาเล้งขึ้นเตียงแน่!

แล้วดูเหมือนท่าทางไม่พอใจของต้องรักจะทำให้เด็กหนุ่มเริ่มรู้ตัว มันถึงส่งยิ้มแห้ง ๆ ให้ เอาแต่พิมพ์ว่าไม่น่าดูผิด จนต้องรักต้องโบกมือไล่

“เดี๋ยวก่อน” แต่ก่อนที่เด็กหนุ่มจะกลับไปทำงาน คุณนักเขียนก็เรียกไว้ก่อนจนเด็กหนุ่มหันมายิ้มว่า

“สนแล้วเหอพี่”

“เปล่า”

คนฟังแบ่ปากอย่างงอน ๆ

น่ารักตายละ

“แต่ทำไมถึงคิดว่าพี่สน”

ต้องรักสะกิดใจว่าไอ้เด็กบ้านี่มาบอกเขาทำไม หรือเขาแสดงท่าทีอะไรที่บอกว่าคุณสนใจไอ้บ้านั้น จะได้ไม่ทำอีก และนั่นก็ทำให้เด็กหนุ่มฉีกยิ้มกว้างจนเกือบถึงใบหู สายหน้าขยับ ๆ แล้วเอ่ยบอกเต็มปากเต็มคำ

“ผมไม่รู้หรือว่าพี่สนหรือไม่สน ผมแค่...”

“แค่?”

“อยากบอกทุกคนว่าที่เกาะนี้มีของดีที่ชื่อพิมพ์มหาสมุทรครับ”

พูดจบ มันก็เดินกลับไปทำงาน ปล่อยให้ต้องรักได้แต่นั่งนิ่ง
กับเหตุผลประหลาดที่ฟังยังงี้ก็...

นี่มันของดีประจำตำบลหรือไงวะ!

ไอ้หมอนั้นเนียนะ ไอ้หมอนั้นที่เคาะประตูเป็นจังหวัดกลอง
ก็พาสีอะนะ! ของดี!

ต้องรักขบปากตัวเองจนเจ็บ แล้วคิดอย่างหงุดหงิด

งั้นจำไว้เลยว่า เขาไม่มีทางซื้อของดีประจำตำบลนี้กลับบ้าน
แน่ ไม่มีทาง!

ชายหนุ่มคิดพลางกระดกมาร์ตินี่ที่เดียวจนหมดแก้ว หมด
อารมณ์หาคุณอนาคินนี้แล้ว เพราะถ้าที่นี่มีดีสุดแค่นั้น งั้นที่เหลือจะ
ไปเหลืออะไร

2

ขายนะ ซ้อมัย

“พี่หมุด หวัดดีพี่”

“หวัดดี วันนี้แขกเยอะมั๊ย”

“ไม่ค่อยเยอะเท่าไร”

“เฮ้ยพี่หมุด มีแขกถามเรื่องดำน้ำ พี่รับมั๊ย”

“โดนบู้กไว้แล้วสองวิก ฎบอกพี่อื่นไว้แล้ว”

“ไอ้หมุด ๆ เมื่อคืนมีแขกถามถึงมึงด้วยวะ”

“ฮ่า ๆ กิ่งี้แหละ คนมันเสน่ห์แรง”

แม้ว่าช่วงนี้จะเป็นช่วงโลว์ซีซั่นของเกาะ แต่สำหรับรีสอร์ทชื่อดังที่มีแขกมาพักตลอดทั้งปีก็ยังคงวุ่นวายแจกเช่นเดิม แต่ความวุ่นวายนั้นก็หยุดชะงักลงเมื่อคนดังประจำเกาะไหลหน้ามาให้เห็นจนแต่ละคนหยุดมือ แล้วหันมาทักทายอย่างสนิทสนม อย่างว่าแหละ แม้ว่ามหาสมุทรจะไม่ใช่พนักงานที่นี่ แต่ก็เข้าออกออกในเสมอ

ส่วนมาทำอะไรนะเธอ ก็รับจ้างพานักท่องเที่ยวไปดำน้ำดูปะการังนะสิ

อีกอย่าง...คนทำงานที่นี่ส่วนใหญ่ก็คนท้องถิ่น เห็นหน้ากัน

มาตั้งแต่ตัวกะเปี้ยกเดียว

เขาจะรู้จักทุกคนก็ไม่ใช่ว่าเรื่องแปลก แล้วคนอย่างไอ้หมุดตีชีไปทั่วอยู่แล้ว ที่ไหนมีงานที่นั่นมีไอ้หมุด ขนาดที่หลายคนพูดว่าไอ้หมุดนี่เก่งนะ เอาโบรชัวร์เรือตัวเองมาวางไว้ที่รีสอร์ทชื่อดังได้ไง ก็นะ ถ้าอยากได้เงินมันก็ต้องหน้าด้านหน้าหนกกันหน่อย

ชายหนุ่มคิดซ้ำ ๆ พลางโบกมือทักทายพนักงานที่เดินสวนมาอย่างอารมณ์ดี

และอารมณ์ดียิ่งกว่าเดิมเมื่อมองของในมือ...คีย์การ์ด

เขาเปล่าขโมย เขาเปล่าจี้กมา หรือใช้เล่ม์กอลอะไรเอาของในมือมานะ ก็คุณรักให้ของเขาเอง

เมื่อวานหลังจากที่เปิดห้อง เอาคีย์การ์ดเสียบ แล้ววางเบอร์โทร. ไว้ที่โต๊ะข้างเตียง เขาก็ตั้งใจจะส่งคีย์การ์ดที่เหลือให้แหละ แต่ไม่รู้เพราะจงใจแกล้งให้อีกฝ่ายนั่งซาเล้งมาหรือเปล่า โบหน้าสวย ๆ ถึงถลึงตาใส่ ทั้งผลึกทั้งคืนเขาออกจากห้อง ไอ้หมุดก็เป็นสุภาพบุรุษชะด้วยสิ พอคุณเขาดันก็ยอมออกมาง่าย ๆ (ไม่มันตัวแค่นั้นจะทำอะไรได้) และพอเห็นว่ามันไม่อยากคุยด้วยก็เลยยอมกลับแต่โดยดี ส่วนคีย์การ์ดก็เอาเข้ากระเป๋าซะเลย

เห็นมั๊ย ไอ้หมุดขโมยที่ไหน คุณต้องรักให้มาชัด ๆ

คนตัวโตคิดแล้วก็หลุดหัวเราะ นึกถึงเรื่องเมื่อราวสัปดาห์ที่แล้ว

[ผมฝากเพื่อนไว้สักสองสัปดาห์สิ]

ตอนที่ คอนเนอร์ วอริงตัน หรือเพื่อนเขยตีเด่นโทร. มามหาสมุทรก็อดคิดไม่ได้ว่านี่เขากำลังจะรับฝากหมาแมวหรือไง เพราะนอกจากเสียงเจ้อหัวเราะแล้ว คำพูดยังไม่ต่างจาก...อะ ผมฝากหน่อย...เลยสักนิด จนต้องถามกลับไปว่าคนที่จะฝากนี่ใคร

[เพื่อนผมเอง ดื้อ เอาแต่ใจ แต่ดันเป็นประเภทขี้เหงา ผมไม่

อยู่เป็นเดือนเดียวจะเฉาตายซะก่อน]

“นี่คนหรือหมาครับเนี่ย” ไอ้เขาก็ปากหมาอยู่แล้วเลยอดเอ่ยปากไม่ได้

ส่วนทางนั้นนะเหรอ หัวเราะเสียงดังจนได้ยินเสียงไอ้คมปราวมอยู่ข้าง ๆ แต่แทนที่จะโกรธ คอนเนอร์ก็กลับตอบรับเสียอย่างนั้น

[น่าจะเป็นแมวมากกว่า]

[แมวที่ไหน ถ้าพี่รักเป็นก็ต้องเป็นเสื่อสิ]

โธ่ที่รัก อย่างหมอนั้นเนี่ยนะเสื่อ ลูกแมวซัด ๆ อย่าเชื่อในสิ่งที่ตาเห็นสิ]

แม้ว่าคู่รักปลายสายจะเถียงกันเอง แต่คนทางนี้กลับยิ่งสนใจอย่างอดไม่ได้

“ตกลงเป็นเสื่อหรือแมวครับเนี่ย”

[เอาไว้เจอก็รู้เอง]

“คุณคอนเนอร์พูดเหมือนผมรับเลี้ยงแล้ว”

มหาสมุทรยิ้มเจ้าเล่ห์ และเขาก็รู้ว่าคุณคอนเนอร์เข้าใจความหมายของเขา

[เดี๋ยวผมโอนค่าเลี้ยงไปให้]

นี่สิถึงจะถูกต้อง เงินมา งานไป คือคติไอ้หมุดอยู่แล้ว

“มีข้อห้ามอะไรไหมครับ”

[ไม่มี ขอแค่อย่าปล่อยยให้เฉาตายก็พอ เจ้านี้มันขี้เหงานะ]

อีกครั้งที่ปลายสายยังคงยืนยันว่าสิ่งมีชีวิตที่ฝากไว้ขี้เหงานแค่ไหน แต่ยังไม่วายเดือน

[ระวังอย่าโดนข่วนก็พอ]

ส่วนมหาสมุทรตอบไปยังไงนะเหรอ

“ผมไม่เคยยให้ใครข่วนหรืออยู่แล้วครับ”

เท่านั้นแหละ ฟรังอาร์มณดีก็หัวเราะร่วนอย่างขบใจไม่รู้ดีใจที่กำจัดการะได้หนึ่งอย่าง หรือว่าหวังคนที่ฝากไว้กันแน่ แต่นั่นทำให้

มหาสมุทรนึกอยากเห็นแมวของคอนเนอร์ขึ้นมาครามครัน
ขึ้นหาขนาดนั้นต้องเลี้ยงดูดี ๆ ชะแล้ว

“ฮ่า ๆ”

พอคิดถึงบทสนทนาเมื่อสองสัปดาห์ที่แล้ว มหาสมุทรก็อดหัวเราะออกมาไม่ได้ มือใหญ่ล้วงโทรศัพท์ที่ขึ้นมาเปิดภาพที่เพื่อนเขยส่งมาให้อย่างอดไม่อยู่ ปลายนิ้วก็เลื่อนดูทั้งสามภาพอย่างชอบใจ

“แมวจริง ๆ ด้วย” เสียงทุ้มพึมพำ

ภาพแรกที่คอนเนอร์ส่งมาเป็นภาพของชายหนุ่มรูปหล่อที่แต่งตัวด้วยชุดเสื้อยืด กางเกงยีน สวมทับด้วยเบลเซอร์อยู่บนเวทีงานอะไรสักอย่าง ใบหน้าขาวดูขัดเคืองเหมือนโดนบังคับให้พูดดวงตาโตฉายประกายหงุดหงิดแม้ว่าริมฝีปากจะยังยกขึ้นน้อย ๆ

ภาพต่อมาทำเอามหาสมุทรถึงกับผิวกปาก เพราะผู้ชายหน้าหึงคนเดิมแต่งตัวด้วยเสื้อเชิ้ตสีแดงกับกางเกงทรงสูง ประดับด้วยสร้อยคอหนังหลายเส้นอยู่ท่ามกลางฝูงชนในบาร์หรู ใบหน้าติดสวยดูยั่วชวน แวดตาทอประกายคือร้อนแต่กลับเร้าร้อนในที

แต่ภาพสุดท้ายต่างหากที่ทำให้มหาสมุทรหยุดนิ่ง

ภาพของ... ลูกแมว

ใครจะเชื่อล่ะว่าผู้ชายคนเดียวกับสองภาพแรกจะสวมเสื้อเชิ้ตตัวใหญ่สีขาวคลุมมาถึงหน้าขา กางเกงขาสั้นกุดจนเห็นเรียวขาขาวทั้งยังนอนชดอยู่บนโซฟาให้สมกับนิยามที่คอนเนอร์บอก... แมวหยิ่งนะ

ครั้งแรกที่เขาเห็น ไ้หมุดสีหัวเราะลั่นเลย ไม่คิดเลยว่าคนคนนี้จะมียุคบุคลิกได้ขนาดนี้จนชักอยากเจอตัวจริง ไ้เขาก็ไม่ได้อยากจะแก้งอะไรมากมายหรอกนะ แต่พอรู้ว่ามันเป็นแมวก็อยากเห็นแมวขู่ฟ้อ ยิ่งพออีกฝ่ายไว้วายเรื่องกระเป๋าก็เลยขอแก้งนิดแก้งหน่อย

แล้วให้ตายเหอะ พอทำหน้าที่ยังไม่เสร็จก็ดันสงสัยว่าไม่เมื่อย
กรามหรือ

ไอ้เขามันนุ่มนวลบ้านนอกที่เสียงดัง โพงผาง อารมณ์ดี ตลกก็
หัวเราะ สนุกก็ยิ้ม แต่ดูคุณคนสวยนี่สิ ยิ้มก็ดูไม่จริงใจ หัวเราะก็ไม่
เต็มที่ เช็ดเข้าไปทำไมละนั่น ดังนั้น เขาก็เลยอยากรู้ว่าถ้าทำให้มาด
หลุดแล้วจะเป็นอย่างไร

คำตอบคือ ขำฉิบหายเลยละครับ

มหาสมุทรเลยมีจุดมุ่งหมายใหม่ในรอบสองวิกนี้ เขาจะทำให้
คุณต้องรักหลุดแก้ให้ได้ คนเราชีวิตก็เท่านี้ ถ้าไม่สนุกกับการใช้ชีวิต
นี่เสียเปล่าอะเออ

ส่วนถ้าถามว่ากลัวไหมว่าต้องรักจะหนักกลับ คำตอบคือ...
ไม่กลัว

เขาจะกลัวทำไม คนฝากเลี้ยง เอ๊ย คนจ้างคือคุณคอนเนอร์
และนายจ้างบอกว่าจะเลี้ยง เอ๊ย ดูแลยังไงก็ได้ ไอ้หมุดก็เลยอยาก
ดูแลตามประสาไอ้หมุดสักหน่อย

“เอาละ ไปเลี้ยงแมวกันดีกว่า”

ถึงเวลาเปิดกรงตอนเช้าแล้ว

สำหรับนักเขียนที่ใช้ชีวิตช่วงกลางคืนมากกว่ากลางวัน
แสงแดดตอนเจ็ดโมงเช้าก็ไม่ต่างจากศัตรูตัวฉกาจ ซึ่งต้องรักก็ไม่ลืม
ที่จะปิดม่านทุกจุดจนห้องพักหุหุหุราตกอยู่ในความมืดสนิท ขณะที่
ร่างเปรียวบางนอนซุกตัวอยู่ในผ้าห่มหนาหนักภายในห้องที่เปิด
เครื่องปรับอากาศเสียจนหนาวสั่น

มันควรจะเป็นเช่นนั้นจนกว่าจะถึงเวลาสิบเอ็ดโมง แต่...
ดีด...

บนแผงหน้าจอสีดำสนิทตรงตัวล็อกประตูฉายแสงสีเขียว
สว่างวาบขึ้นมาครู่หนึ่ง แล้วประตูไม้เนื้อหนาก็ถูกเปิดออกอย่าง

เงียบเงียบ

ขณะที่ผู้บุกรุกก็เดินเข้ามาด้วยฝีเท้าที่เบายิ่งกว่า ผิดกับขนาดตัว

ดวงตาคู่คมปรับสายตากับความมืดชั่วครู่หนึ่ง แล้วก็มองนาฬิกาเรืองแสงสำหรับดำน้ำลึก

ยังไม่ตื่นจริง ๆ ด้วย

ความคิดนั้นทำให้มหาสมุทรยิ้มมุมปาก แล้วเดินเข้าไปยังห้องนอนด้านใน มองก้อนกลม ๆ ที่ห่อตัวเสียมิดชิดบนเตียงนุ่มแล้วยิ้มกว้างกว่าเดิม จากนั้น...

ฟูบ!!

“วัดดีวันข้าวขลับลูกคุณลัก (อรุณสวัสดิ์ครับคุณรัก)”

มหาสมุทรจัดการแหวกผ้าม่านออกจนสุด ปล่อยให้ศัตรูตัวฉกาจของนักเขียนคนสวยผ่านเข้ามาอย่างเที่ยงนอน ส่งลงบนใบหน้าชาวฝั่งของคนที่หลับอย่างเป็นสุข จนตัวเรียวยาวดมุ่น สีหน้าดูขี้ใจทั้งที่ยังไม่ตื่น ส่งเสียงอืออือที่ฟังดูหงุดหงิด แล้ว...พลิกตัวไปอีกทาง

แน่นอนว่าต้องรักถึงผ่านววมคลุ่มไปงตามไปด้วย

ตลก

มหาสมุทรกลั้นน้ำ แล้วเดินไปซิดริมเตียง

“ตื่นด้ายแหล่วขลับลูกคุณลัก วันเช้าแล้วหัน หวันนี้อ่าก้าดดี เหมาะกับก้านไปเถียวค่างน้อก (ตื่นได้แล้วครับคุณรัก เข้าแล้วนะ วันนี้อากาศดีเหมาะกับการไปเที่ยวข้างนอกนะครับ)”

“...หะ”

เขาได้ยินเสียงจิมง่าบางอย่างจากใต้ผ้าห่ม จึงโน้มตัวเข้าไปใกล้กว่าเดิม

“ไอ้โห้เขาะ พ้มด้ายยีนม้ายฉัด (อะไรนะครับ ผมได้ยินไม่ชัด)”

แทนที่จะให้ต้องรักพูดด้วยเสียงดังขึ้น มหาสมุทรกลับเพิ่ม
วอลุ่มดังกว่าเดิมอีกหลายเลเวล จนคล้ายตะโกนใส่คนที่ยังหลับอยู่
ซึ่งคนได้ผ้าห่มก็ยงดึงผ้าคลุมไปปิดหู ชุกตัวเป็นก้อนยิ่งกว่าเดิม

“ไป...ซะ”

อีกครั้งที่ได้ยินเสียงแว่ว ๆ แต่ฟังดูโกรธจัดจากใต้ผ้าห่ม แต่มี
หรือที่จะทำให้คนอารมณ์ดีหุบยิ้ม

“ไอ้โหรี่นะขัลล! พ้มหาด้ายยิน! (อะโรนะครับ! ผมไม่ได้ยิน!)”

ครวนี้มหาสมุทรตะโกนสุดเสียง เสร็จแล้วก็กลั่นยิ้มร่อ

ฟุบ!!

“ไปตายซะ!”

ไม่นานเกินรอหรือที่ผ่านวมจะถูกตัวดออกจากตัว จังหวะ
เดียวกับที่คนสวยลุกขึ้นมานั่งตัวตรง ตวาดแหวออกมาเต็มเสียง
โบหน้าขาวจัดปิดเบ้ด้วยความโกรธ ดวงตาแดงแจ๋อย่างคนทีนอนไม่
พอ ผมเผ้ายุ่งเหยิงไม่เป็นทรง เสื้อเชิ้ตสีขาวยับยู่ยี่ และทำหน้าอยาก
ฆ่าคน

แน่นอนว่าคนคนนั้นคือนายมหาสมุทร

“วัดดีวันเช้าขัลล (อรุณสวัสดิ์ครับ)” แต่หนูม่ได้ตัวโตก็แค้ม
กว้างใส่

“พูดบับอะไรของนาย แล้วเข้ามาได้ยังไง ออกไปจากห้อง
ฉัน!” ต้องรักไม่เหลือมาดใด ๆ ทำท่าร่ำร่ำว่าจะปามอนใส่คนที่
บังอาจมาปลุกเขา แต่กลับได้รอยยิ้มใสที่อกกลับมาแทน

“ขั่น ผอพ้มมีก้าดข้าวฮ้องขัลล (อ้อ เพราะผมมีก้ารดเข้าห้อง
ครับ)”

มหาสมุทรชูคีย์ก้ารดขึ้นมาให้ดู แบบที่ต้องรักอ้าปากค้าง

“นายมีก้ารดห้องฉันได้ยังไง”

“เอ้าลูกเอ้า ก็อคุณห้ายพ้มเฮ้ง (อ้าว ก็คุณรักให้ผมเอง)”

“เอาไปตั้งแต่เมื่อไร” เปล่า ไม่ได้ฟังรู้เรื่อง แต่รู้ว่าต้องไว

ขณะที่มหาสมุทรยิ่งกว้างกว่าเดิม ทำตาใสกว่าเดิม เสียงยิ่ง
สดใสเข้าไปใหญ่

“ແລກວາອັນขลับ กะต้อนเท่าคุณยกพิมพ์เอาะจั่งฮ้อง คุณ
แลเหมือนมัยอยากด้าย พิมพ์ะเหลยเก็บหว่ายห้าย พิมพ์ดีหนี
(เมื่อวานไงครับ ก็ตอนที่คุณไล่ผมออกจากห้อง คุณดูเหมือนไม่
อยากได้ ผมก็เลยเก็บไว้ให้ นี่ผมหวังดีนะเนี่ย)” จากนั้นก็ส่งรอยยิ้ม
เจิดจ้าชนิดพระอาทิตย์ยังอาย

“ไ้บ้ำ!”

“ว่าคนเ็นบ้ำ แปล้วว่าตัวเอ็งกะบ้ำหันขลับ (ว่าคนอื่นบ้ำแปล
ว่าตัวเองก็บ้านะครับ)”

ไ้บ้ำเอ๊ย พุดบ้ำอะไรฟังไม่ออกสักคำ!

ทว่าดูเหมือนคำตอบแบบนี้จะทำให้เส้นความอดทนของต้อง
รักขาดผิง เพราะร่างเล็กสบถออกมาอีกหลายคำ แล้วพุ่งเข้ามาหมาย
จะคว่ำศิย์การ์ดในมือของมหาสมุทร

ฟุบ!

“ไ้เอ๊ย!”

คนระวังตัวอยู่ก่อนแล้วก็ถอยหลังอีกหลายก้าว กลั้นขำจน
ไหลสั่นเมื่อคนสวษาเกี่ยวกับฟ้านวม แล้วแทนที่จะพุ่งเข้าหาคน
ตัวโต ร่างเล็กกลับ...ร่วงแปะคว่ำหน้าลงบนเตียงนุ่ม

“...”

มหาสมุทรกลั้นขำจนจะตายแล้ว

“...”

คนร่วงหน้าคว่ำก็ตัวสั่นระริก

“ไ้ผ้าห่มบ้ำ!”

ถ้าฟังไม่ผิด คนสวษาหยิ่งน่าจะ...อาย

คุณนักเขียนพยายามถีบผ้าห่มออกจากตัวขณะที่สองแกำม
แดงกำ แดงเรือมาถึงใบหู ดวงตาทั้งสองข้างที่เคยเข็ดร้อนไม่เคยยอมใคร

สั้นไหว สองมือก็ทิ้งพลักทั้งต้นเพื่อเอาตัวออกมาจากดักแต่ผ่านวม
ที่สร้างขึ้นเมื่อคืน ซึ่งกว่าจะสำเร็จก็หอบแฮก ไม่ได้สนใจเลยสักนิด
ว่าตัวเองอยู่ในสภาพไหน

“แลได้ ฮันผิวว่าซำลีฮันขลับ (ไอโฮะ นี่ผิวหรือล่ำสิครับ)”

ต้องรักษมวดคิ้วฉบับ เงยหน้าขึ้นมองคนทักอย่างงุนงง แล้ว
ค่อยก้มลงมองตัวเอง

ลืมนี่ไปซะสนิท

เวลานอนเขาติดนิสัยอย่างหนึ่ง...สวมเสื้อตัวเดียว

เวลานั้นนักเขียนคนเก่งจึงมีเพียงเสื้อนอนเนื้อนุ่มที่ไม่ได้ติด
กระดุม เพราะน่าจะหลุดตอนที่ตื่นให้พื้นผ่านวมเมื่อครู่ จนเสื้อนอน
แบะออกกว้าง เผยให้เห็นผิวเนียนเกลี้ยงเกลาราวกับล่ำลีที่ไร้รอย
ราเค็ด ๆ นอกเหนือจากไผ่เม็ดเล็กได้ห้วนมข้างขวา ประดับด้วยยอด
อกสีอ่อนที่ชูชันน่าลืมหองเพราะความเย็นจากเครื่องปรับอากาศ
แผ่นท้องแบนเรียบก็นำไปสู่ส่วนน่ารักสีอ่อนที่อ่อนลงตามแรงโน้ม
ถ่วง และท่อนขาขาวเนียนที่ไร้เส้นขนอ่อนบางปกปิดส่วนใด

ทั้งหมดทั้งมวลเมื่อมารวมกับเรือนผมยุ่งเหยิง ใบหน้าแดงก่ำ
ดวงตาสั้นไหว มันก็ทำให้ต้องรักดูน่า...กิน

ประเภทที่ถ้าคนอื่นเห็นคงจับชายหนุ่มแหวกสองขาออกกว้าง
แล้วเล่นกับส่วนนั้นจนฉ่ำและ

“ฮือ”

ถ้าสิ่งนี้เกิดขึ้นกับคนอื่นคงอับอายจนแทบแตกแผ่นดินหนี
แต่ต้องรักไม่เหมือนกัน เมื่อเทียบกับความอับอายที่หน้าคิดว่าลง
บนเตียง สภาพแบบนี้ของเขายังน่าดูกว่ากันเยอะ จนความคิดหนึ่ง
แล่นวาบเข้ามาในสมอง

เขาจะเอาคืน!

ล้อเล่นดินนี้ไฉ่มัย ได้!

“อยากดูหรือ”

ต้องรักขยับขึ้นมาบ้าง ๆ จงใจให้เรียวยาวยืดตรงออกไป ชาย
 เลื้อยปิดคลุมลงมาถึงแค่ต้นขาเรียวยาว ตามเสียงแหบพร่า โชคดี
 ที่เขาเพิ่งตื่น เสียงจึงยิ่งแหบต่ำเซ็ทซี มือเขาก็เสยผมขึ้นให้พัน
 ไปหน้า จนชายเลื้อยขยับขึ้นไปอยู่ตรงขอบหน้าอก

แม้จะหงุดหงิดไต่บ่านี้ แต่ต้องรักไม่ยี่หระสักนิดที่จะโชว์เรือน
 ร่างแสนภาคภูมิใจ ยิ่งถ้าทำให้รอยยิ้มกว้างเหมือนคนบ้าของหมอนี่
 เปลี่ยนเป็นกระหายอยากในตัวเขาได้ก็ยิ่งดี ซึ่งแน่นอนว่าอย่าหวัง
 ทันทีที่มันพุ่งเข้ามา เขาจะคว้าโทรศัพท์เรียกกรีเซปชัน

ยิ่งถ้ามันผู้ชายไม่เกี่ยง ต้องรักก็มั่นใจว่าเขาเองก็ไม่แพ้ใคร
 ดังนั้น สิ่งที่ชายหนุ่มเหลือบมองจึงเป็นโทรศัพท์ข้างหัวเตียง
 เอามันเข้าคุกโทษฐานที่มายุ่งกับเวลานอนของเขา!

“คุณลักท้ายแลซ้ายมาย้อลับ หรอย ๆ พ้มก๊ะย้าเอ็น (คุณรัก
 ให้ดูไซ้ใหม่ครับ ดี ๆ ผมก็อยากเห็น)”

ฮะ?!

แต่แล้วต้องรักก็สะดุ้งโหยง เมื่อจู่ ๆ หนุ่มไต่ก็ก้าวเข้ามา
 ประชิดเตียง จากนั้นก็...นั่งยอง ๆ

เท่านั้นไม่พอ มันยังเอามือลูบคาง!

“ข้าวจิ้ง ข้าวจ้าน ข้าวจ้นหนักหรวาโลกน้ามย่าฟอกเซ่ (ชาวจริง
 ชาวมาก ชาวจ้นนี้กว่าโดนน้ำยาฟอกสี)”

แทนที่มหาสมุทรจะพุ่งเข้าใส่เขา หรือขยับขึ้นมาบนเตียง หนุ่ม
 ไต่กลับใช้ดวงตาคู่คมพินิจพิจารณาอย่างถี่ถ้วน

“ห่ามายขึ้นเลยซักเซ้น เลเซ่อ ว่าไก้น เหวลาหมั่นคั้นหาคั้น
 เออะคุณ พ้มอันคั้นหียบ ๆ หนี ขอนหนูหยาดหน้าคุณต้องลัก (ไม่มี
 ขนเลยสักเส้นนะครับเนี่ย เลเซอร์หรือโกน เวลาขึ้นไม่คั้นหรือคุณ
 ผมนี้คั้นยิบ ๆ เลยนะ ขออนุญาตนะคุณต้องรัก)”

ฟุบ!!

ต้องรักถึงกับสะดุ้งโหยง เมื่อโดนคว้าข้อมือแล้วยกขึ้นสูง จน

เผยให้เห็นรักแค้นเกลียดเกลียด

“เฮ เหมือนกับโหลกซาหลิเปาะเป็อก (ยังกับสาลีปอกเปลือก)”
อะไรนะ ปอกเปลือก?!

“แล้วฮั้น คุณต้องลักมัยบายมัยฮั้น ไชหน้าแดงพันฮั้นนี้ พัม
เอ๋อย่าห้ายมัย (อ้าว คุณต้องรักมิใช่หรือครับ ทำไมหน้าแดง ๆ ผม
เอายาให้มัย)”

ป๊า!

เท่านั้นแหละ ต้องรักก็คว่ำหมอนที่อยู่ใกล้มือปาเข้าเต็มหน้า
หนูไม่ได้ ร่างเพรียวผุดลุกขึ้นด้วยความโกรธ ผิวแก้มยิ่งแดงก่ำอย่าง
ทั้งโกรธทั้งอาย สองมือกำเข้าหากันทั้งยังสั่นนิด ๆ เพราะนึกอยาก
จะฟาดเข้าเต็มหน้าคนกวนโอ๊ย

เขาเกิดมาสามสิบปีเพิ่งเคยเจอผู้ชายแบบนี้เป็นครั้งแรก!

เขาคอนี้คือต้องรักเชียวนะ คนที่ทำให้ผู้ชายอ่อนวอนอยาก
ขอขึ้นเตียงด้วย คนที่มักจะอยู่ที่กึ่งกลางความสนใจทุกคน คนที่มั่นใจ
ในรูปร่างหน้าตาตัวเอง มั่นใจว่าจะทำให้ใครก็ตามที่มองมามีอารมณ์
ร่วม เขาคอนี้ที่ส่งสายตาให้มันหวังว่ามันจะแสดงด้านแล้ว ๆ ออกมา
แต่กลับกลายเป็นแบบนี้เนียนะ

อับอายขายขี้หน้าที่สุด!

นี่เขาไม่เขັกซี่เลย ไม่สั๊กนิตเลยหรือ!

ต้องรักไม่เคยเสียความมั่นใจขนาดนี้มาก่อน แต่ตอนที่คิดว่า
จะไล่เตะเปิดมันออกไปยังไงดี ผู้ชายตัวโตก็ดึงหมอนออกจากหน้า
แล้วถามขำ ๆ

“โกัดไอ้ให้รัพัมหนี คุณต้องลัก (โกรธอะไรผมเนี่ย...คุณ
ต้องรัก)”

ตอนนั้นเองที่มหาสมุทรก้าวเข้ามาหา ดวงตาคู่คมมองดวงตา
สีน้ำผึ้ง จนต้องรักซึกใจขึ้น ไหนจะมีโอใหญ่ที่คว่ำจับเข้าที่ข้อมือขาว
ปลายนิ้วกดแนบลงบนผิวนิ่มจนจมลึกลงไป สัมผัสที่ต้องรักคุ้นเคย

จนเงยหน้าขึ้นหมายจะส่งสายตาดูตัว
เห็นมัย ใครมันจะอดใจกับเขาไหว
เอ๊ะ!

ทว่าทันทีที่สบตากัน ผู้ชายตรงหน้าก็... ข้า
“พัมหว่าคุณพ้อมไปหน้า ไป เดี่ยวพัมจับไปอ้าบน้ำม แล้ว
อีพาไปกินซ้องหรอย (ผมว่าคุณพ้อมไปแล้วนะ ปะ เดี่ยวผมจับ
อาบน้ำ แล้วพาไปกินของอรอย)”

จับอาบน้ำ?

ต้องรักทวนถามตัวเอง มั่นใจว่าไม่ได้ฟังผิด ต่อให้เป็นสำเนียง
ได้แสนฟังยาก และวินาทีนั้น เขาก็เข้าใจทันทีว่าสายตาที่มองมา
หมายถึงอะไร มันเหมือนมอง... สัตว์เลี้ยง

นี่เขาถูกมันเลี้ยงตั้งแต่เมื่อไร!

“ไปๆ ไปอ้าบน้ำกัน (ปะๆ ไปอาบน้ำกัน)”

พอถูกจูงมือไปทางห้องน้ำ ต้องรักก็เม้มปากจนซีดขาว แล้ว

...

โครม!

คว่ำหมอนที่อยู่ใกล้ตัวที่สุดอัดเข้าเต็มหัวผู้ชายตัวโต จากนั้น
สองมือก็รวบชายเสื้อเข้าหากันอย่างอับอายสุดขีด สองขาก้าวไวๆ
ไปทางห้องน้ำ ขณะที่คนหยิ่งก็ตะโกนออกมาสุดเสียงอย่างไม่เหลือ
มาดคุณต้องรักคนเก่งเลยสักนิด

“จะไปตายที่ไหนก็ไป!”

ปัง!

ตามด้วยเสียงปิดประตูห้องน้ำโครมใหญ่ แต่ไม่วาย...

“ฮ่าๆ แหนใจเฮ้อ หวามัยห้ายพัมฉวยอ้าบ (ฮ่าๆ แหนใจเหรอ
ครับว่าไม่ให้ผมช่วยอาบ)”

“หุบปาก!”

เสียงหัวเราะดังลั่นดังลอดเข้ามาจนต้องรักต้องตวาดกลับไป

อย่างเหลือรอด

นี่มันบ้าไปแล้ว บ้าสุด ๆ ตั้งแต่เกิดมายังไม่เคยเจอคนแบบนี้เลยสักครั้ง

คนโมโหหายใจไวขึ้นจนแผ่นอกสะท้อน โกรธจนอยากจะคว่ำ ตะกร้าเสื้อผ้าโยนใส่เจ้าของเสียงหัวเราะ ตาสวดยกมองเงาสะท้อนของตัวเองในกระจก แล้วเห็นสภาพยุ่งเหยิงดูไม่ได้จนยิ่งปริ๊ดแตก

นี่เขาไม่ได้โมโหขนาดนี้มานานแค่ไหนแล้วเนี่ย!

อย่าหวังเลยว่าถ้ามันอยากได้แล้วเขาจะเอา ไม่มีทาง

“ต่อให้เหลือมันคนเดียวในโลกก็ไม่เอา!”

ต้องรักขอปฏิญาณกับตัวเองตรงนี้เลยว่า ต่อให้อุดอยากปากแห้งแค่ไหน เขาก็จะไม่เอาไอ้คนกวนประสาทขึ้นเตียง ไม่มีทาง ไม่มีวัน

ความคิดนี้ถ้ามหาสมุทรได้ยินคงทำตาเจ้าเล่ห์แล้วถามว่า...
แน้เหวอ

ไม่เอาผมขึ้นเตียง แต่ผมเกาคางให้แมวเก่งนะ ลองดูสักทีใหม่
ละ

ถ้าต้องรักได้ยินคงเส้นเลือดในสมองระเบิด

“ไม่ต้องมายุ่งกับฉัน”

“หาด้วยมัยขลับ พ้มลับเบี้ยหมาแล้ว (ไม่ได้หรรอครับ ผมรับเงินมาแล้ว)”

“ฉันไม่เข้าใจ ได้ยินมัยว่า ฉัน-ไม่-เข้าใจ”

ต้องรักอยากจะสลัดไต่บ้านี้ให้หลุด แต่ก่อนอื่นเขาต้องสื่อสารกับหมอนี้ให้รู้เรื่องก่อน!

ต้องรักไม่เคยคิดว่าภาษาใต้ฟังยาก อาจเพราะเขาไม่มีเพื่อนเป็นคนใต้เลย กับคมเองก็พูดกลาง นี่จึงเป็นครั้งแรกที่เขาต้องฟังภาษาใต้แบบจัดเต็ม สำเนียงที่ทั้งเร็ว ฟังยาก และการออกเสียงที่

ถึงกับร้องอะ แล้วไอ้คนตรงหน้าก็ไม่ให้ความร่วมมือเลยสักนิด

ถ้าพูดไม่ได้ก็ว่าไปอย่าง แต่นี่มันพูดได้ แค่มโยมพูดกับเขา

“หมั่นอยาก ตังไหน ไบ่ ๆ ก็นั่นค้ำกั้นดีว่า (มันยากตรงไหนปะ ๆ ไปกินข้าวกันดีกว่า)”

หมับ!

ต้องรักอยากจะงอแง อยากจะสะบัดตัว อยากจะดำให้อีกฝ่าย อับอาย แต่เหตุการณ์เมื่อเช้าสอนเขาว่าถึงทำไปมันก็ไม่สะทกสะท้าน มีแต่จะยิ้มรำชอบใจอีกต่างหาก แล้วกว่าที่เขาจะทำใจเดินออกจากห้องน้ำ ทำที่เป็นไม่รู้สิกรู้สากับสิ่งที่เกิดขึ้นได้ก็นานสองนาน ดังนั้น ต้องรักจึงบอกตัวเองว่านิ่งเข้าไว้ เย็นชาเข้าไว้ เดี่ยวก็โล่มันไปได้เอง

หรือ?

“ฉันไม่กินข้าวต้ม”

ทันทีที่นั่นลงในห้องอาหารเช้า ต้องรักก็ยกมือกอดอก เชิดหน้าขึ้น สั่งเสียงเข้ม

ได้ อยากดูแลน้กโซ่มัย มาลองดูกันสักตั้ง

มหาสมุทรที่กำลังจะวางชามข้าวต้มลงตรงหน้าชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วก็ยกไหล่ แต่คนตัวโตไม่พูดอะไร นอกจากวางชามทิ้งไว้แล้วเดินหายไปอีกรอบ

“ฉันไม่อยากกินไข่ดาวไส้กรอก”

อีกครั้งที่ยังไม่ทันจะวางจานลงตรงหน้า ต้องรักก็เอ๋อเสียงเรียบ สะบัดหน้าไปทางอื่น

“ฉันไม่กินข้าวตอนเช้า หนักท้อง”

พอข้าวสวยราดด้วยผัดเบรี่ยวหวานและกะเพราไก่จะวางลง ต้องรักก็ยิ้มเย็น ดวงตากลมฉายแววทำทนาย

มาด้วยกันชีวะจะทนได้สักแค่ไหน

เรื่องเยอะ เรื่องมาก เอาแต่ใจ...เขาทำได้มากกว่านั้นอีก

“งั้นสลัดไหมครับ”

เมื่อสลัดผักจานโตมาวางลงตรงหน้า ต้องรักก็เหลือบมองนิด แล้วก็คิดว่าส้อมชิ้นมาจิ้มมะเขือเทศลูกเล็กเข้าปาก

“ถูกใจมั๊ย...”

“ฉันทิ่มแล้ว”

ต้องรักไม่ปล่อยให้คนตัวโตพุดจပ်ด้วยซ้ำ เพราะเจ้าตัวเซ็ดหน้าขึ้นใส่ บอกง่าย ๆ แล้วดันจานสลัดเลื่อนคืบมากกลางโต๊ะ ไม่สนใจด้วยซ้ำว่าของเก่ายังมีทั้งข้าวต้ม ไส้กรอกไข่ดาว ไหนจะข้าวสวยราดแกงที่ยังไม่ได้แตะต้องสักคำ จากนั้นคนตัวขาวก็ทำแฉน บอกยิ้ม ๆ

“ไหน ๆ ก็รับเงินมาดูแลฉันแล้ว...งั้นก็กินของเหลือให้หมดล่ะ”

เขาอยากเห็นผู้ชายตรงหน้าหน้าเสีย สักนิดก็ยังดี ไม่ใช่...

“โอ๊ย ะ หลาบปาก คุณต้องหลักใจดีจ้าน แล้วบร้าเซ็ดเท่ซุดเลยซัดบ โหล่พรีอหนีหวาพ้มเนือย (โอ๊ย ลาบปาก คุณต้องรักนี้ใจดีแสนประเสริฐที่สุดเลยครับ รู้ได้ไงว่าผมหิว)” “ไม่รู้ว่าเพราะพอออยู่ด้วยกันวันเต็ม ๆ เลยพอจับใจความได้หรือไง ต้องรักถึงกับขมวดคิ้วจับมองคนที่ตึงจานข้าวเข้าหาตัวอย่างเต็มใจ ปากยังสรรเสริญความดีของเขาไม่จบ

“แล้วถึงช่วยถึงใจดี นึกจากจิจข้าวไปทิ้งหล้อมฟ้าแล้วยังข้าวไปทิ้งจิดใจ พ้มนี้หวาดหน้าจั้ง เท่ด้ายได้แลคุณต้องลักพรรคนี้... อู๊บ (ทั้งสวยทั้งใจดี นอกจากจะขาวไปถึงร่มผ้าแล้วยังขาวไปถึงจิตใจผมนี้มีบุญจริง ๆ ที่ได้ดูแลคุณต้องรักแบบนี้...อู๊บ)”

“นี่นายพุดเสียงเบาไม่เป็นหรือไงฮะ!”

ชมไม่ว่า แต่ตะโกนทำบ้าอะไร!

ตอนนั้นคนกว่าครึ่งห้องอาหารถึงกับหันมามองพวกเขาอย่างพร้อมเพรียง มันก็ซู่ที่ต้องรักฟังไม่เข้าใจทุกคำ แต่คนที่นี่ฟังเข้าใจแน่ ๆ เพราะงั้น พอจับได้ราง ๆ เรื่องขาวอะไรนั่น เขาก็ถลึงตาใส่ แต่

มันก็ยังไม่หยุด จนมือชาวฟุงเข้าไปปิดปากอย่างลึมตัว

“นี่ฉันต้องจ่ายนายเท่าไรถึงจะเลิกกรวนประสาทฉันนะชะ!!”

คนตัวขาวยังถลิ่งตามอง เอ๋อด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด

จ๊ีบ!

เฮือก!

ตอนนั้นเองที่ร่างเพรียวสะดุ้ง เมื่อความนุ่มหยุ่นกดแนบลงกลางฝ่ามือ จังหวะที่ฝ่ามืออบอุ่นคว้าเข้าที่ข้อมือของเขา แล้วดึงออก เผยให้เห็นริมฝีปากสีสวยที่เพ็งแนบสัมผัสกลางฝ่ามือเขา กับ...ดวงตาคมกล้าแสนลึกลับเหมือนใจกลางมหาสมุทร

“เบี่ยซื้อพัมหาด้ายม้ายลดับ (เงินซื้อผมไม่ได้หรอกครับ)” เสียงแหบต่ำกระซิบบอก ขณะที่เจ้าของเสียงขยับเข้ามาอีกนิด

“ถ้าไม่มากพอ”

ชู!

จู่ ๆ ขนแขนก็พากันลุกชูจนต้องกริบดึงมือออกจากการเกาะกุม ตากลมเพลอหลบวูบอย่างไม่เข้าใจตัวเอง ก้อนเนื้อในอกเต้นกระหน่ำขึ้น อย่างที่เขารู้ว่านี่ไม่ใช่อาการวาบหวีในอก ไม่ใช่อาการตกหลุมรัก แต่แวตปาเถื่อนเพียงชั่วครู่ที่แวผ่านไปทำให้ร่างกายที่ยังไม่ได้รับการปลดปล่อยมาหลายวันพากันร้อนวาบ ข้อมือที่ถูกจับเอาไว้ก็ร้อนจนน่ากลัว

ต้องรักไม่ได้ตาบอด

เขาอาจจะไม่ชอบมหาสมุทรตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอกัน แต่นั่นเพราะเขากำลังหงุดหงิดอยู่ แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธว่าหน้าตาของหมอนี่สมกับที่บอกว่าเป็นของดีของเกาะแห่งนี้

ไม่ว่าจะเรือนกายกำยำ สีผิวเข้มที่ไม่ได้ดำ ไหนจะรูปหน้าคมที่รับกับคิ้วเข้มหนา อีกทั้งอีกฝ่ายไม่ได้ให้ความรู้สึกแบบคุณชายในพิตเนสที่เขาเจอเป็นประจำ คนคนนี้เหมือนได้รูปร่างนี้มาเพราะการทำงาน มันจึงให้ความรู้สึกที่แข็งแกร่ง ดิบเถื่อน

ไม่ใช่ว่าจะหาผู้ชายแบบนี้ได้แถวบ้านเขาเสียเมื่อไร
และตอนนี้กำลังบอกเขาว่า...ซื้อได้นะครับ...ใช่มั๊ย
แค่จ่ายก็ได้มาแล้ว

ดวงตาสองคู่สบประสานกันนิ่ง คู่หนึ่งทำท่าย อีกคู่ล้งเล
“ขอเบอร์หน่อย”

จู่ๆ ต้องรักก็เปลี่ยนเรื่องทันควัน แบบที่มหาสมุทรเองก็ไม่
เข้าชู้ เพราะคนตัวโตยอมปล่อยมือแต่โดยดี แล้วบอกเบอร์โทรศัพท์
ที่รู้ดีอยู่แล้วว่าถูกต้องรักษาย้ำทิ้งไปเมื่อวานอีกครั้ง

“หน้าหน่อยใจเกิน พ้มหายเบ้อไปแล้ว คุณต้องลึกลับหาชั้นใจ
มั๊ย (น่าน้อยใจจัง ผมให้เบอร์ไปแล้ว คุณต้องรักไม่สนใจ...)”

ติ๊ง!

จู่ๆ โทรศัพท์ของมหาสมุทรก็ส่งเสียงเตือนว่ามีข้อความเข้า
แต่ยังไม่ทันที่หนุ่มผิวเข้มจะยกมันขึ้นมาดูหน้าจอ...

“ห้าพันพอมั๊ย”

“ขลับ? (ครับ?)”

“สำหรับนายที่พูดกลางกับฉัน”

ต้องรักถามด้วยน้ำเสียงน่าฟัง ยามที่สายตามองแอปพลิเคชัน
ธนาคารที่เฟิ่งโอนเงินผ่านพร้อมเพย์เบอร์โทรศัพท์ที่ให้แก่ผู้ชายตรง
หน้า ปากก็พูดต่อ

“เจ็ดพันล่ะ”

ติ๊ง!

เงินอีกสองพันแดงเข้าบัญชีของมหาสมุทร

“หรือ...หนึ่งหมื่น”

ติ๊ง!

เงินอีกสามพันแดงเข้าบัญชีของมหาสมุทรอีกครั้งแบบที่คน
โอนไม่รอฟังคำตอบ แล้วรอยยิ้มหวานก็ประดับบนใบหน้าสวยเกิน
ชาย ปลายนิ้วเคลื่อนไปกดจำนวนเงินอีกครั้ง

“หรือหมิ่นหา”

เอาสิ ในเมื่อบอกเองว่าเงินซื้อไม่ได้ งั้นเท่าไรดีล่ะ
ต้องรักยังคงยิ้มหวาน มองผู้ชายตรงหน้าที่ทำหน้านิ่ง รอคอย
ว่าอีกฝ่ายจะไว้วางใจขึ้นมาเมื่อไร โดนดูถูกขนาดนี้แล้วใครมันจะยิ้ม
อยู่ได้

หมับ!

“ทำไม น้อยไปเหรอ”

ต้องรักเงยหน้าถามด้วยน้ำเสียงน่าฟัง เมื่อมือใหญ่ยกขึ้นมา
ปิดหน้าจอโทรศัพท์เขา รอคอบุญกิริยาของคนที่ทำให้เขาอายุมาตั้งแต่
เจอน้ำกัน

คนที่ยิ้ม...เอ๊ะ ยิ้ม?

แล้วบอกด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลว่า...

“ห้าพันผมก็เอาแล้วครับ”

และใช่ เป็นภาษากลาง!

ต้องรักเหวอ มองคนที่ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่จนถามเสียงหลง

“นี่นายไม่รู้สึกอะไรที่โดนดูถูกเลยเหรอ”

“แล้วผมต้องรู้สึกอะไรด้วยเหรอครับ” มหาสมุทรถามเสียง
ยียวน ก่อนจะยกโทรศัพท์ตัวเองขึ้นมาโบกไปมา

“ขอบคุณที่ซื้อผมนะครับคุณต้องรัก ต่อจากนี้ผมจะบริการคุณ
ชนิดไม่ให้พลาดสายตาเลย”

จบด้วยรอยยิ้มกว้างแบบที่ต้องรักจะประสาทกลับ

หมอนี่มันบ้าไปแล้ว!